

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
Translating Wizards' Vocabulary in *Subversive* by Colleen Cowley

Перекладацький проєкт:
Техніки перекладу лексики чаклунства у романі «Subversive» Коллін Коулі

MA Paper

Tetiana Kozyr
PERm12414d

Цим підписом засвідчую,
що подані на захист рукопис
та електронний документ
є ідентичні.
02.12.2025

Research supervisor:
Prof. A.V. Chesnokova, Ph.D.

Kyiv 2025

Abstract

This translation project encompasses the translation of the urban fantasy novel *Subversive* (the first book from the *Clandestine Magic* trilogy) by the American author Colleen Cowley and a study of the peculiarities and challenges of wizards' vocabulary reproduction into Ukrainian.

This paper is aimed at identifying the specific features of the magical lexicon in Colleen Cowley's *Subversive* and discussing the methods of its rendering in Ukrainian translation, taking into account the genre and cultural characteristics of the work. In the course of the study, the author's professional background, the origin of the book, its fantasy genre characteristics in the context of magical realism, certain cultural implications and modern pressing issues — serving as a basis for the novel's creation — were revealed. Attention was paid to overcoming translation challenges by employing appropriate strategies and techniques to achieve the text's authenticity, euphony, clarity and coherence.

The project is structured into an introduction, two chapters, conclusions, references and appendices.

Chapter 1 presents a translation of five chapters of the book from English into Ukrainian, adhering to the genre characteristics of fantasy and conveying the atmosphere of author's alternate world.

In its turn, Chapter 2 provides the rationale for the choice of the overall strategy and a comprehensive analysis of the translation techniques applied in the mentioned examples of wizards' vocabulary in light of the author's intention and stylistic features of the novel.

Key words: fantasy genre, magical realism, wizards' vocabulary, translation strategies, translation techniques, cultural implications, authenticity, coherence.

Анотація

Перекладацький проєкт полягає у перекладі урбаністичного фентезі-роману «Subversive»/«Саботаж» (першої книги з трилогії «Clandestine Magic») американської авторки Коллін Коулі та ретельному вивченні специфіки й складнощів відтворення чаклунської лексики в українському тексті перекладу.

Мета роботи — виявити особливості магічного лексикону в романі Коллін Коулі «Subversive» та проаналізувати методи його перекладу українською мовою з урахуванням жанрових та культурних особливостей твору. У ході дослідження також висвітлено відомості про творчість авторки, історію створення книги, особливості жанру фентезі в контексті магічного реалізму, певні культурні конотації та сучасні гострі проблеми, які слугували підґрунтям для створення роману. Особливу увагу приділено подоланню перекладацьких труднощів шляхом застосування відповідних стратегій і прийомів для досягнення автентичності, милозвучності, повноти викладу та когерентності тексту.

Структура проєкту передбачає вступ, два розділи, висновки, список використаних джерел та додатки.

У першому розділі подано переклад п'яти розділів книги з англійської мови на українську відповідно до жанрових особливостей фентезі та з урахуванням атмосфери альтернативного світу, створеного автором.

У другому розділі наведено обґрунтування вибору загальної стратегії та детальний аналіз перекладацьких прийомів, застосованих у розглянутих прикладах чаклунської лексики, з урахуванням авторської концепції та стилістичних особливостей роману.

Ключові слова: жанр фентезі, магічний реалізм, лексика чаклунства, перекладацькі стратегії, прийоми перекладу, культурні конотації, автентичність, когерентність.

Table of Contents

Table of Contents	4
Introduction	5
Chapter 1. Translation of five chapters of the novel <i>Subversive</i> by Colleen Cowley	6
Chapter 2. Linguistic representation of magic in Colleen Cowley's novel <i>Subversive</i> and its interpretation in Ukrainian	45
2.1. Book overview	45
2.2. Colleen Cowley: author's background and the origins of <i>Subversive</i>	45
2.3. Text selection and its translational distinctiveness	46
2.4. Translation techniques to recreate wizards' vocabulary	47
Conclusions	54
List of References	55
Appendices	57

Introduction

In the contemporary globalized world, the role of the translator has become increasingly significant, as they facilitate intercultural communication by providing access to diverse systems of values, artistic traditions, and modes of thinking. The translator functions not merely as an intermediary between languages but also as an interpreter of cultural codes, which largely determine the depth of work understanding by a foreign-language reader. This is particularly crucial in the translation of literary texts, where meanings are often embedded in subtexts, stylistic nuances, and symbolic elements.

In the past few decades, fantasy has established itself as a prominent genre in modern literature, moving beyond simple entertainment to become a vehicle for reflecting on social, ethical, and cultural issues. Through imaginative world-building, fantasy offers a means to explore themes of power, identity, gender and freedom from new perspectives. For translators, this genre represents a demanding yet rewarding task: they must render not only the story itself but also the atmosphere of the world, its cultural allusions, rhythm, and internal coherence.

A key feature of the fantasy genre is the creation of unique linguistic systems, encompassing both fully developed invented languages and specialized terminology that shapes the identity of the fictional world. In fantasy, language serves not only a communicative function but also acts as a means of constructing the cultural, social, and ideological framework of the world. Authors frequently develop so-called *conlangs* (constructed languages) — artificially created languages that add authenticity and depth to the fictional universe. Beyond full-fledged languages, fantasy texts are abundant in neologisms, archaisms, symbolic names and terms denoting magical phenomena, social castes, mythological creatures, types of spells, and so forth, which carry not only nominative but also conceptual functions. Taking these aspects into account, the present study focuses on the novel *Subversive* by American author Colleen Cowley — the first book of the *Clandestine Magic* trilogy, which combines elements of alternative history, magical realism, and feminism. In this case, linguistic originality lies both in the creation of a fully developed invented language and in the elaboration of a lexicon of magical discourse.

Thus, the aim of the study was established: to identify the specific features of the magical lexicon in Colleen Cowley's *Subversive* and to analyze the methods of its rendering in Ukrainian translation, taking into account the genre and cultural characteristics of the work. In accordance with this aim, the following objectives were set:

- 1) to outline the stylistic and genre-specific features of the novel as a context for the formation of an original linguistic representation of its world;
- 2) to determine the structural, semantic, and stylistic characteristics of the magical lexicon, as well as its role and functions in constructing the fantasy world of the text;
- 3) to identify the challenges associated with rendering wizards' vocabulary in the process of Ukrainian translation;
- 4) to examine the translation techniques employed to reproduce wizards' lexicon and assess their effectiveness in preserving the artistic color and atmosphere of the fantasy world.

In its original English form, the text contains 11,906 words and 66,800 characters; the corresponding Ukrainian version, however, comprises 10,480 words and 68,627 characters.

Translation and research achievements were delivered at the Ukrainian Scientific and Practical Conference "New Trends in Translation Studies, Philology and Linguodidactics in the Context of Globalisation Processes" (5 November 2025).

Chapter 1. Translation of five chapters of the novel *Subversive* by Colleen Cowley

Subversive

Chapter Ten

It was brief and mind-boggling.

Dated 1933, the report was written a few months after the country elected its first wizard as president, and its contents were meant for him. It explained in dry prose that none of the seventh-grade girls who showed up for the magic entrance exams—girls being allowed to participate in those days— could successfully cast a spell. But *women* could.

Nearly every woman the authorities tested, in fact.

Ninety-eight percent of the subjects in the secret examinations were able to levitate a five-pound weight at least a foot off the ground. Nearly as many could preserve leaves, “results weak overall but sufficient to protect from rot for an average of six months.” Eighty-nine percent could perform minor brewing spells.

“It is our opinion that the female sex could—if necessary—be educated to handle many of the duties of an omnimancer,” the unnamed authors concluded. “But we do not recommend it, unless a war or other calamity demands desperate measures. Ladies are not suited for such tasks. Only twenty percent of the test subjects could lift their weights four feet, the minimum requirement of the entrance exam. Many were exhausted by the effort. And most significantly, allowing females to work as omnimancers would take jobs from men when we can least afford it.”

Beatrix stared blankly at the wall after finishing, hardly able to believe it. Then she carefully put the report back into the drawer with the end sticking out as before and dashed to the brewing room to find the *Starter Spells* textbook.

Саботаж

Розділ десятий

Стисло. Приголомшливо.

Цей звіт склали в 1933 році, через кілька місяців після того, як президентом країни вперше став чаклун. Тільки він міг дізнатися всі деталі цієї прісної документації. Зазначалося, що жодній із семикласниць, які явились на вступні іспити з основ магії (тоді дівчат ще допускали до них) не вдалося успішно накласти заклинання. А от *жінки* змогли.

Точніше, майже кожна з тих, кого перевіряли органи влади.

Дев'яносто вісім відсотків осіб, які проходили таємні іспити, зуміли підняти вагу приблизно у два з половиною кілограми мінімум на тридцять сантиметрів над землею. І ще стільки ж змогли продемонструвати вміння «консервувати» листя: «загальні показники виявилися досить низькими, але достатніми для захисту від гниття протягом шести місяців». А вісімдесят дев'ять відсотків виконали елементарні заклинання із зіллеваріння.

«Ми вважаємо, що представниць жіночої статі цілком можливо, за необхідності, навчити багатьом обов'язкам верховного мага, — у підсумку написали невідомі автори. — Та ми не радимо цього робити, за винятком випадків, коли війна чи інші надзвичайні ситуації вимагають радикальних заходів. Панянки непристосовані до таких завдань. Лише двадцять відсотків піддослідних зуміли підняти вагу на метр і двадцять два сантиметри, а це — лише мінімальна вимога вступного іспиту. Для багатьох ця задача виявилася надто важкою. Та найголовніше — якщо дозволити жінкам працювати верховними магами, ми позбавимо чоловіків роботи саме тоді, коли нам це вкрай не на користь».

Дочитавши, Беатрікс втупилася в стіну, намагаючись повірити у все написане. А потім вона обережно поклала звіт назад у шухляду, лишивши краєчок паперів стирчати, мов так і було, і шмигнула до кімнати

She would try levitation. Again. And this time, she'd make it work.

The book, for first-year wizardry students, came complete with general casting instructions, ones that brought back memories of examiners addressing a line of boys and one disguised girl twenty years earlier. Stand ramrod straight. Hold a leaf in your writing hand, aiming at the object you wish to manipulate. Focus on your goal, allowing no emotions or extraneous thoughts to interfere.

The specific instruction for levitation was just as advertised: simple. Say "*āhebban*"—chanting if necessary.

She ran to the cellar for a handful of leaves and was halfway up the stairs before extraneous thoughts seeped in. Would Blackwell be able to sense if she'd cast magic in his absence? Could it instantly change her or leave telltale remnants in the house?

She pulled out the massive encyclopedia, one of the books he'd had her shelve in the brewing room the day before, and looked up everything she could think of that might cause a problem.

Hair color: "Students may find a few silver hairs soon after beginning their studies, but it frequently takes five years or more for a full transformation. Eyebrows retain their original color."

Spells, monitoring the use of: "Unlike radio waves, magical activity cannot be picked up on long-range scanners."

Spells, tracing the casting of: "The idea of connecting a spell to its caster has captured the imagination of magicians through the decades. But traces of spellwork disappear within minutes, and no one has yet found a fingerprint- like identifier in those traces while they last."

That all sounded promising. Then "Spells, unauthorized use of" caught her eye. "It is a federal offense for persons not selected for wizardry training to attempt to spellcast, or for any wizard to instruct or offer to instruct such persons in spellcasting. The minimum penalty

зілляваріння у пошуках підручника «Заклинання для початківців».

Левітація. Знову. Але тепер їй це під силу.

У книжці для першокурсників-чарівників містилися загальні інструкції з чаклунства, які навіяли спогади про екзаменаторів, що двадцять років тому давали вказівки хлопцям і одній переодягненій дівчині. Стій струнко. В руці, якою пишеш, тримай листок і цілься в предмет, яким хочеш керувати. Зосередься на своїй меті і не дозволяй емоціям чи стороннім думкам стати на заваді.

Особливі вказівки стосовно левітації виявилися елементарними. Промов «*āhebban*¹», і якщо потрібно, повтори його знову і знову.

Беатрікс побігла до підвалу, аби прихопити жменю листя. На піддорозі нагору її зненацька осіянули тривожні думки. Чи зможе Блеквелл відчувати її магію за його відсутності? Чи не зміниться вона вмиг і чи не лишиться в будинку характерних слідів?

Вона витягла величезну енциклопедію — одну з тих книг, які він попросив її покласти на полицю в кімнаті зілляваріння напередодні — і взялася перевіряти все, що, на її думку, могло завдати шкоди.

Колір волосся: «У студента можуть з'явитися кілька сивих волосків невдовзі після перших занять, але для цілковитих змін зазвичай потрібно п'ять років або більше. При цьому брови не втрачають свій природний колір».

Заклинання та їх використання: «На відміну від радіохвиль, магічна активність не фіксується сканерами широкого радіусу дії».

Заклинання та їх відстеження: «Впродовж десятиліть тема зв'язку між заклинанням та чаклуном не давала спокою магієзнавцям. Втім, сліди чаклунства зникають за лічені хвилини, і поки що нікому не вдалося виявити в них щось на кшталт «відбитка пальця», поки ті не розсіялись».

Дуже обнадійливо все це звучало. Аж раптом її погляд впав на слова «Несанкціоноване використання заклинань». «Особи, не допущені до проходження спеціальної підготовки чарівників, не мають права здійснювати чаклунство. Будь-якому чарівнику також забороняється

¹ (староангл.) «піднімати», «підносити» або «розпочинати».

is ten years in prison.”

Ten years.

She pushed the book back into place, rubbing her arms to stave off a chill.

She tried to rekindle her courage with bracing thoughts. Blackwell wouldn't be back for nearly an hour, for instance. And how amazing it would feel to bend the rules of physics to her bidding. But *ten years* kept echoing in her mind.

Then it hit her—she needed a copy of that 1933 report, and she needed it now, before Blackwell decided to move it somewhere more secure. Casting a spell was the only way she could get a duplicate before he came back. Having a duplicate was the only way she could convince a reporter to take the information and run with it.

If a newspaper splashed “Women Capable of Magic” across the front page, the effect could ripple all the way to equality. The revelation would be a bit awkward for a certain anti-magic group, granted, but wasn't her sister interested in equal rights above all else? In this very house she'd found the lever they needed to move the world. Maybe it would change society so dramatically that the life she wanted would no longer be impossible.

That was worth the risk of ten years in prison.

Beatrix, glancing at her watch, paged frantically through several books until she found the carbon-copy spell (“sorry, boys, it doesn't work on money”). She brought that and *Starter Spells* to the receiving room, searching for something to levitate—surely a safer first attempt at magic than messing around with a top-secret document that could presumably be ruined if something went wrong.

An aging telephone directory that felt as if it weighed at least five pounds fit the bill. She set it on the floor, stood ramrod-straight, took several deep breaths to slow her racing heart and tried to clear her mind.

Grasping two leaves, hand trembling, she murmured, “*Áhebban.*”

навчати чи пропонувати навчання таким особам, оскільки це вважатиметься федеральним злочином. Мінімальне покарання — десять років позбавлення волі».

Десять років.

Вона заштовхнула книгу на місце й потерла передпліччя, намагаючись відігнати холодок, що пробіг тілом. Їй було важко згадати щось підбадьорливе, щоб знову опанувати себе. Скажімо, Блеквелл має повернутися лише за годину. Як же чудово було б порушити закони фізики й підпорядкувати їх своїй волі. Однак думка про *десять років* не давала їй спокою.

І тут її осяяло — треба дістати копію того звіту за 1933 рік, причому негайно, доки Блеквелл не переховав його в якесь надійніше місце. Лише за допомогою магії вона могла скопіювати документ, перш ніж його власник повернеться. Тільки так можна було переконати журналіста надати цій інформації розголосу.

Якщо на першій шпальті газети з'явиться заголовок «Жінки здатні чаклувати», це викличе справжній резонанс і сягне самого питання рівності. Безумовно, подібне одкровення поставить у незручне становище певну організацію, що виступає проти магії, та хіба її сестра не прагнула рівноправ'я понад усе? У цьому ж будинку вона знайшла потрібний важіль, щоб змінити світ. А раптом це настільки кардинально змінить суспільство, що те життя, про яке вона мріяла, нарешті настане?

Ось за *це* можна було б і на десять років за грати сісти.

Глянувши на годинник, Беатрікс похапцем стала гортати сторінки деяких книг, поки не знайшла копіювальне заклинання (*вибачайте, панове, з грошима цей трюк не пройде*). Вона забрала його та «*Заклинання для початківців*» до вітальні, намагаючись знайти щось, що можна було б підняти в повітря (звісно, вперше спробувати магію куди ж безпечніше, ніж гратися з надсекретним документом, який з легкістю можна знищити при першій же нагоді).

Старезний телефонний довідник, який, здавалося, важив щонайменше два кілограми, підходив ідеально. Вона поклала його на підлогу, випрямилася, зробила кілька глибоких вдихів, щоб уповільнити

Nothing happened.

“*Āhebban, āhebban, āhebban, āhebban,*” she chanted, trying to press down creeping emotions with each syllable.

Still nothing.

“*Āhebban.*” The leaves were damp where they touched her palm. “*Āhebban!*” She squeezed her eyes shut, unable to keep her mind so clear it didn’t longingly picture the directory obliging her. “*Āhebban! Āhebban! ĀHEBBAN!*”

Her stomach swooped, something almost electrical sizzled down her right arm and she opened her eyes just in time to see the phone book jerk upward, the leaves turning to dust in her hand. The directory stopped about three feet above the ground and hung there, vibrating with an invisible energy.

“Oh,” she gasped. She tottered backward and fell into a chair. “It’s true—it really is *true*.”

.....

Peter rounded the curve on Main Street just before his driveway, thinking of harvesting leaves for forty-five minutes to round out the two-hour absence he’d promised, when his locket burned hot for the third time since he’d arrived in Ellicott Mills.

He pulled to the side of the road, snatched a leaf from his pocket and cast the identification spell. Blood roared in his ears as he waited for it to form an image.

Miss Harper.

Well—about time.

He let himself into the house by way of the cellar entrance, spelling himself invisible as he went, and crept to the first level. He found her seated in the receiving room—staring at a telephone directory floating near the desk, her lips parted, her eyes wide.

He understood that awestruck feeling. When he blew the state’s

серцебиття, і намагалась звільнити розум від думок.

Стискаючи тремтливими руками два листочки, вона прошепотіла:
— «*Āhebban*».

Ніякого ефекту.

— «*Āhebban, āhebban, āhebban, āhebban*», — повторювала вона, насилу стримуючи емоції із кожним вимовленим складом.

Досі без змін.

— «*Āhebban*», — листя аж змокріло від її долоні. — «*Āhebban!*», — Беатрікс міцно заплющила очі, щосили стараючись не думати про те, як довідник підкоряється її наказу. — «*Āhebban! Āhebban! ĀHEBBAN!*»

В її животі щось закрутилося, по правій руці ніби пройшовся електричний струм, і вона якраз розплющила очі саме тоді, як телефонний довідник різко здійнявся вгору, а листя в її руці обернулося на пил. Книжка застигла приблизно в метрі над землею і зависла, аж вібруючи від невидимої енергії.

Беатрікс зітхнула від подиву. Вона хитнулася назад і звалилася на стілець:

— То це правда... дійсно *правда*.

.....

Пітер звернув за поворотом на Мейн-стрит прямо перед своєю під'ізною алеєю, розмірковуючи про збір листя протягом сорока п'яти хвилин, які мали б компенсувати обіцяну двогодинну відсутність. Його медальйон вже втретє обпалив його пекучим теплом з того часу, як він приїхав до Еллікот-Мілз.

Він зупинився на узбіччі, витягнув із кишені листок і промовив заклинання ідентифікації². У вухах зашуміла кров, а потім з'явилося зображення.

Міс Гарпер.

Що ж, якраз вчасно.

Наклавши на себе заклинання невидимості, він пробрався в будинок

² Магічний спосіб встановити особу або сутність. Після промовляння відповідних слів предмет (у цьому випадку листок) показує образ чи знак, який розкриває особу або природу об'єкта.

examination record out of the water twenty years earlier, the force of his joy and shock had pressed him to his knees.

Miss Harper came back to herself, jumping to her feet. She consulted a book whose title he couldn't make out but which clearly had the red classified stamp. Then she chanted "gefeallan" until the directory, once again subject to the laws of gravity, thumped to the floor.

He hadn't absolutely counted on her casting spells—reading classified documents would have been enough—but he wasn't surprised. Of course she would want to prove to herself that she could do it. The temptation would have been irresistible.

The next step of the plan had been to enter stage left, distressed. How *could* she break federal law and disobey his clear instructions, etc. etc.

But he'd designed this trap before he got to know the new Miss Harper. He liked her. He suspected he could trust her, despite her mother and League activism. God help him, he was thinking of just asking for her assistance, rather than once again forcing her hand.

Still, he couldn't take no for an answer. If the choice he offered was revealed as no choice at all, wouldn't that be worse?

As he stood at the threshold, trying to decide, Miss Harper began chanting another spell. *Awritan*. He refocused on her to see what she was copying.

His heart nearly stopped dead.

The top-secret report. A report that surely only a small number of wizards had ever seen. One the administration certainly did not want made public.

Without pausing to think, he dropped the invisibility spell and charged in.

через підвал і крадькома піднявся на перший поверх. Він застав її у вітальні — дівчина сиділа і роздивлялася телефонний довідник, що висів у повітрі біля столу, з відкритими губами і широко розплющеними очима.

Він добре знав цей стан приголомшеності. Ще двадцять років тому, коли він з легкістю склав державні іспити, від радості і захвату він просто впав на коліна.

Міс Гарпер схопилася з місця. Вона зазирнула в книгу, заголовок якої він не зміг розібрати, однак там чітко виднівся червоний гриф «секретно». Тоді вона вимовила заклинання «*gefeallan*³», і довідник, вкотре підкорившись законам гравітації, гепнувся на підлогу.

Звісно, він геть не сподівався, що вона навчиться чаклувати (вистачило б з головою і читання секретних документів), але це його аж ніяк не здивувало. Певна річ, вона хотіла довести собі, що здатна на таке. Спокуса виявилася непереборною.

Далі за планом вона мала з'явитися на сцені зліва, вся така у розпачі. Як вона *посміла* порушити федеральний закон і знехтувати його чіткими вказівками, і бла-бла-бла...

Він підготував цю пастку ще до того, як познайомився з новою версією міс Гарпер, яка припала йому до душі. У нього були здогадки, що їй можна довіряти, незважаючи на її матір та прихильність до Ліги. Боронь Боже, він просто хотів попросити її про допомогу, а не вкотре до чогось змушувати.

Втім, відповідь «ні» була для нього неприйнятною. А якщо його запропонований «вибір» виявиться без вибору, чи не стане від цього ще гірше?

Поки він стояв на порозі, силкуючись прийняти рішення, пані Гарпер почала промовляти інше заклинання: «*Awritan*⁴». Він знову перевів погляд на неї, щоб побачити, що ж вона копіює.

У нього ледь не зупинилося серце.

Надсекретний звіт. Звіт, який бачили, безперечно, лише декілька

³ (староангл.) *feallan* — «падати».

⁴ (староангл.) «позначити», «зробити начерк», «відтворити образ».

чаклунів. І, певна річ, керівництво не бажало, щоб про нього дізнався увесь світ.

Недовго думаючи, він зняв заклинання-невидимку і увірвався всередину.

Chapter Eleven

He seemed to come from thin air, coat swirling behind him.

“What the *hell* do you think you’re doing?” Blackwell roared.

Beatrix, trying to come up with a plausible explanation that did not involve committing felonies, could manage only a stuttered, “I—I’m—”

“Do you have any idea what would happen to me if that report got into the wrong hands? *Do you?*”

She stumbled backward into the desk chair. He slammed his palms onto the desk and added: “A government official who allows a top-secret document to be stolen by securing it improperly gets sent to prison. Who do you think they’ll assume you *got* this from? Didn’t you spare a single thought for me?”

She hadn’t. Oh, God.

“I didn’t think I needed to secure things from you,” he said, voice gone quiet. “How wrong I was.”

“I’m so sorry,” she said, voice catching.

“Sorry you were caught.”

“No, I—”

“Get up.” He hauled her out of the chair. “You read a top-secret document and were effectively trying to steal it by casting a duplicating spell. That’s three separate offenses, Miss Harper—you’ll be in prison for decades.”

Her knees buckled, but his grip on her arm kept her upright.

The contempt in his voice was unmistakable as he added, “I wonder how Lydia Harper’s standing in the Women’s League for the Prohibition of Magic will fare after her sister is arrested for

Розділ одинадцятий

Він з’явився ніби з повітря. Позаду нього клубочився плащ.

— Що, *в біса*, ти робиш? — гаркнув Блеквелл. Беатрікс, у спробі придумати правдоподібне пояснення, що не стосувалось би скоєння злочинів, спромоглася лише на заїкання:

— Я... я...

— Ти хоч розумієш, що зі мною станеться, якщо той звіт потрапить у погані руки? *Кажу?*

Вона оступилася і плюхнулася на стілець біля столу. Він грюкнув долонями по столу і продовжив:

— Держслужбовця, який допустив викрадення секретного документа через неналежне його зберігання, саджають до в’язниці. Як ти думаєш, хто, на їхню думку, *дав* тобі цей документ? Невже ти ні на мить не подумала про мене?

Звісно, ні. Трясця йому.

— Не думав я, що мені треба ховати щось від тебе, — стиха промовив він. — Як же я помилявся.

— Мені дуже шкода, — схвильовано почала вона.

— Шкода, що тебе викрили?

— Я не...

— Вставай, — він витяг її з крісла. — Ти прочитала вкрай секретний документ і власне намагалася його вкрати, скориставшись заклинанням копіювання. Це вже три окремі злочини, міс Гарпер — сидітимеш у в’язниці десятки років.

Її ноги підкосилися, але його міцна рука не дозволила їй впасти.

В його голосі неважко було вловити презирство:

— Цікаво, що станеться з репутацією Лідії Гарпер у Лізі жінок за

attempting—*unsuccessfully*, of course—to cast spells.”

“*Oh.*” Anger flushed out the horrible, weak feeling fueled by fear and guilt. “You set me up to get to Lydia!”

“I did no such thing.”

“You kept leaving me alone with classified books!”

“After expressly warning you not to look at them if you didn’t want to end up behind *bars*. Listen carefully, because I’m about to offer you a choice.” He let go of her. “You can enter into a magical contract that will prevent you from disobeying a direct order from me ever again, or I’m handing you over to the FBI.”

“What?” she whispered.

“You heard me.”

“I’m not doing that! You could order me to work against the League!”

“You’re going to have to trust me, I suppose,” he said.

She stared at him, adrenaline zinging through her body.

Then she darted around him and out of the room.

No use trying to flee the house—even if by some miracle she escaped, he had ammunition to make life miserably difficult for Lydia. She could see only one way out of his trap.

Blackwell, hot on her heels, caught up with her in the brewing room as she grabbed the bottle of aconite.

“Stay where you are,” she said, “or I’ll drink this.”

He came to a shuddering halt, eyes wide. “*Don’t*. That’s a terrible way to die.”

“I’m not going to betray my sister.”

“I’m not asking—”

“Get your hands away from your pockets!” she yelled.

He raised them, palms out, to show they were empty. “Suicide would just make it worse for her.”

“Aconite poisoning looks like *murder*, not suicide.” She could barely hear herself over the thudding of her wildly racing heart. “It’s your word against mine about the report, and if I’ve just turned up

заборону магії після того, як її сестру заарештують за спробу — *звісно ж*, невдалу — накласти заклинання.

— *Он як*, — злість заглушила те жахливе, кволе відчуття, підживлене страхом і докорами сумління. — Ви підставили мене, щоб підібратися до Лідії!

— Не було такого.

— Ви весь час залишали мене наодинці з книгами, що під грифом «таємно»!

— Я чітко попередив тебе: навіть не дивись на них, якщо не хочеш опинитися за *ратами*. А тепер послухай мене уважно, бо я пропоную тобі зробити вибір, — і відпустив її руку. — Або ти підписуєш магичну угоду, яка більше ніколи не дозволить тобі послухатись моїх прямих наказів, або я здам тебе агентам ФБР.

— Що? — прошепотіла Беатрікс.

— Я двічі не повторюю.

— Я цього не робитиму! Ще накажете мені працювати проти Ліги!

— Гадаю, тобі доведеться мені довіритися, — зауважив він.

Вона витріщилася на нього, тіло закипало від адреналіну.

Зрештою Беатрікс шмигнула повз нього і вибігла з кімнати.

Тікати з дому було марно — навіть якби їй дивом вдалося вислизнути, у нього в арсеналі було достатньо засобів, щоб перетворити життя Лідії на пекло. У неї був лише один спосіб вибратися з його пастки.

Блеквелл наздогнав її в кімнаті зілляваріння, коли та схопила пляшку аконіту.

— Ану, стояти, — сказала вона, — інакше я це вип’ю.

Він раптом заціпенів і злякано розплющив очі:

— *Не треба*. Це страшна смерть.

— Я не зраджу свою сестру.

— Я ж не прошу...

— Руки із кишень! — викрикнула вона.

Він підняв їх долонями назовні, демонструючи, що там порожньо.

— Від самогубства їй буде тільки гірше.

— Отруєння аконітом більш схоже на *вбивство*, ніж на самогубство,

dead, that undercuts your credibility a bit, don't you think? Wizards don't run the police department."

"Very clever," he said, "except I've got a camera rolling in the other room that recorded everything you did there. Shall I show you the film?"

The words came as such a physical shock that she swayed. Then she managed a bitter laugh. "And you claim you weren't setting me up."

"I didn't claim that. I said I wasn't setting you up to get to your sister."

She took a few ragged breaths, trying to figure out what to do.

"I'll sign your contract," she said finally, the words heavy as lead on her tongue, "if you sign an equally binding one that promises you will do nothing to harm my sister, the League or her future with it."

She could tell by the tight line of his mouth that he wanted to say she was in no position to negotiate. But clearly he could see it would be very inconvenient for him, at best, if she ended up dead.

"I'll do it," he said. "Put down the blasted aconite."

"Not until everything's official."

"Then go fetch paper and a pen from the desk in the receiving room—unless you'll permit me to put my hands in my pockets."

She edged around him and backed out of the room. He followed her into the hall, no doubt to prevent her from making a run for it.

The contracts didn't take long to draw up. His declared: *I, Peter William Blackwell, swear to Beatrix Jane Harper that I will take no direct or indirect actions intended to harm Lydia Josephine Harper, to harm her efforts with the Women's League for the Prohibition of Magic or to harm the League generally.*

Hers was much shorter and more ominous. *I, Beatrix Jane Harper, swear to obey Peter William Blackwell in all matters.*

"What are the spellwords?" she asked in a monotone as she

— шалене калатання серця заглушало її голос. — Ваша версія щодо звіту суперечить моїй, і якщо я раптом помру, це трішки підірве Вашу репутацію, Вам так не здається? Чаклуни ж не керують поліцейськими відділками.

— Дотепно, — сказав він, — тільки от у сусідній кімнаті стоїть камера, яка записала все, що ти там робила. Хочеш побачити запис?

Від цих слів вона аж здригнулася. А тоді гірко засміялась:

— І Ви кажете, що не підставляли мене.

— Я такого не говорив. Я лише казав, що не підставляв тебе, щоб дістатися до твоєї сестри.

Дівчина кілька разів важко зітхнула, силкуючись збагнути, що ж їй робити далі.

— Я готова підписати Вашу угоду, — зрештою видавила вона ці слова, такі густі й важкі, — за умови, що Ви підпишете такий же документ, який зобов'язуватиме Вас не нашкодити моїй сестрі, Лізі та її подальшому членству в ній.

Судячи з його міцно стиснутих губ, дівчина розуміла: вона не в тому становищі, щоб вести переговори. Втім, він, очевидно, усвідомлював, що у кращому разі його чекають великі неприємності, якщо вона помре.

— Я згоден, — мовив він. — Тільки поклади цей клятий аконіт.

— Спершу офіційна процедура.

— Тоді візьми папір і ручку з письмового столу у вітальні, хіба що ти дозволиш мені покласти руки в кишені.

Вона оминула його і позадкувала з кімнати. А він пішов за нею в коридор, звісно, щоб не дати їй втекти.

Укладання угод виявилось швидкою справою. У його тексті йшлося: *«Я, Пітер Вільям Блеквелл, присягаюся Беатрікс Джейн Гарпер, що не вдаватимуся до жодних прямих чи непрямих дій, здатних зашкодити Лідії Жозефіні Гарпер, її діяльності в Лізі жінок за заборону магії або Лізі в цілому».*

У неї все було набагато коротше і зловісніше: *«Я, Беатрікс Джейн Гарпер, клянусь слухатися Пітера Вільяма Блеквелла за будь-яких обставин».*

— Яке заклинання? — байдужим тоном спитала вона,

signed her name.

“*Ich gehāte*. ‘I vow.’”

He pulled black stones the size of half-dollars from an interior pocket and arranged them into two overlapping circles on the floor, each big enough for someone to stand inside. He balanced the contracts on stones serving as intersection points. Then he retrieved something from the small refrigerator where they kept perishable ingredients that didn’t interact well with preservation spells.

A thrill of horror shot through her when she saw what it was. The remains of the pomegranate.

“You told me that spell was dark,” she objected, backing away.

He said nothing, merely set the fruit on the worktable and began plucking out pips. The enormity of what she was about to do was sinking in. *Obey in all matters*. Where exactly would that end? How would she be made to obey? Her legs were shaking but there was nowhere to sit.

Bracing herself against the worktable, she said: “What do you want from me?”

He handed three pips to her, followed by a pair of maple leaves.

“Step into a circle and cast the spell,” he said. “Then eat the pips.”

“Omnimancer—”

“Now,” he barked, striding into the circle closest to the door.

The setup had a terrible intimacy to it, a parody of a marriage rite. She forced herself to stand where he indicated, close enough to breathe in the faint scent of his aftershave, and tried—against impossible odds—to clear her mind.

“*Ich gehāte*,” she said, more sob than words, aiming the hand clutching the leaves toward the contract she’d signed.

“Again.”

“*Ich ge*”—her voice caught—“*gehāte*.”

He scowled at her. “Focus, Miss Harper!”

розписуючись.

— «*Ich gehāte*». Тобто «я клянусь».

З внутрішньої кишені він дістав чорні камінці розміром з п’ятдесят центів і виклав їх на підлозі у вигляді двох пересічних кіл, достатньо великих, щоб у кожному з них могла поміститися людина. Він вирівняв угоди на камінцях, що слугували своєрідним перехрестям. Потім він дістав щось із маленького холодильника, де зберігалися компоненти, які швидко псуються і не піддаються заклинанням збереження.

Вона з жахом здригнулася від побаченого. Рештки того самого гранату.

— Але ж Ви казали, що це темне заклинання, — озвалася вона, задкуючи від здивування.

Чоловік мовчки поклав фрукт на робочий стіл і почав виймати кісточки. Вона почала усвідомлювати всю серйозність того, що їй доведеться зробити. *Коритися попри все*. Чим це закінчиться? Яким чином вона має коритися? Її ноги підкошувалися, але сісти було ніде.

Обпершись на стільницю, вона спитала:

— Що Вам від мене потрібно?

Він подав їй три кісточки, а за ними — пару кленових листків.

— Стань в коло і промов заклинання, — звелів він. — Затим з’їж кісточки.

— Але Верховний магу...

— *Зараз же*, — grimнув він, ступаючи в коло, найближче до дверей.

Усе це мало жахливий відтінок інтимності, пародію на шлюбний обряд. Вона пересилила себе і стала там, де він вказав, достатньо близько, щоб відчути тонкий аромат його лосйону після гоління, і спробувала — всупереч всьому божевіллю — звільнити розум від думок.

— «*Ich gehāte*», — схлипуючи, вимовила вона і простягнула руку з листям у бік підписаної нею угоди.

— Знову.

— «*Ich ge*» — голос обірвався — «*gehāte*».

Він грізно зиркнув на неї:

— Зберіться, міс Гарпер!

“*! Ic gehāte, ic gehāte! Ic gehāte—*”

That took. *Zip* went the magic down her arm. Her contract glowed, and she stared at it. At the word “obey.”

“*! Ic gehāte,*” he murmured at his own piece of paper, which obligingly lit up on the first try. “Into your mouth on three. One, two—”

The pips tasted sickly sweet and bitter-tart, opposing flavors battling it out on her tongue. She retched but managed to get all three down. Both contracts glowed brighter for an instant, then faded, looking for all the world as if nothing remarkable had just happened to them.

“Give me the aconite,” Blackwell said.

Her hand extended the bottle to him before she had time to consciously think about following his order. She tried to pull her arm back and discovered she couldn’t, not until he’d taken the bottle from her.

What had she *done*?

She staggered out of the circle, staring in horror at the arm once again under her control. Her voice sounded thin, all wrong, as she said, “Is your magic binding me?”

“No. Yours is.”

Oh, that was even worse.

“You’ve turned my own body against myself,” she said, spitting the words at him.

“Yes, I have.”

She stuffed her shaking hands into her pockets, realized they were *his* pockets, the ones he’d made, and pulled them back out. She wanted to run. Instead, she leaned against the table and forced herself to ask the question she dreaded to hear answered. “What are you going to make me do?”

“Omnimancing,” he said.

She stared at him. *Omnimancing*?

“I will continue fielding requests that require spellcasting

— *«! Ic gehāte, ic gehāte! Ic gehāte»...*

Спрацювало. Магія промайнула по її руці, ніби *змійка* на кофтині. Її угода засвітилася, дівчина не зводила з неї очей. Зі слова «коритися».

— *«! Ic gehāte»,* — пробурмотів він, позираючи на свій аркуш паперу, який покірно засяяв з першої спроби. — На рахунок три — їж. Один, два...

Смак кісточок був нудотно солодким і гірко-кислим: на її язиці ніби билися ворожі світи. Вона виблювала, та все ж змогла проковтнути всі три. На якусь мить обидві угоди блиснули ще яскравіше, а тоді згасли, ніби нічого такого надзвичайного з ними не сталося.

— Дай сюди аконіт, — мовив Блеквелл.

Дівчина простягнула йому пляшку ще до того, як встигла усвідомити, що виконує його наказ. Спроба відсмикнути руку виявилася марною — вона не в змозі це зробити, поки він не візьме пляшку.

Що ж вона *накоїла*?

Похитуючись, вона вийшла з кола, з жахом втупившись у руку, над якою знову мала контроль. Вона запитала тоненьким голоском, зовсім не схожим на свій:

— Це через Вашу магію я почуваюся скутою?

— Ні, це вже твоїх рук справа.

Що ж, гірше вже й не придумати.

— Ви налаштували моє власне тіло проти мене ж, — мовила вона, випльовуючи на нього кожне слово.

— Саме так.

Беатрікс запхала тремтячі руки в кишені. Усвідомивши, що ці кишені належать Блеквеллу, які він сам і пошив, вона висмикнула руки назад. Хотілося втекти. Однак дівчина сперлася на стіл і примусила себе поставити питання, відповідь на яке страшенно боялася почути.

— Що Ви хочете, щоб я зробила?

— Опанувала верховну магію.

Вона вирячилася на нього. *Опанувати верховну магію?*

— Я й надалі відповідатиму на запити, що передбачають використання чаклунства поза межами будинку, але все, що можна зробити тут, подалі від свідків, виконуватимеш ти сама, — продовжив Блеквелл,

outside the house, but everything that can be done in here, away from witnesses, you will do,” he said, striding to the cabinets and pushing the aconite back into its slot. “You will handle all the brews by yourself.”

“But—”

“You will perform your work to the best of your abilities and cast no spells outside this house. You won’t tell anyone about these contracts or anything whatsoever to do with magic use, yours or mine. You are not to suggest we’re involved in anything illegal. You will not harm me—or yourself.”

He slammed a fist on the table between them. “And you are most certainly *not* to do anything that will get me into trouble, such as making fucking *copies* of top-secret documents to give to *agitators*!”

She pressed her fingernails into her palms to keep tears at bay. She didn’t want to give him the satisfaction.

Besides—he wasn’t done.

“Don’t take anything out of this house without my permission,” he said. “Don’t duplicate anything in this house without my permission. Don’t talk, write or otherwise communicate about anything happening in this house without my permission, other than to say you’re helping me prepare ingredients for brews. Is there anything at all about this that is unclear to you, Miss Harper?”

She inhaled, felt her breath hitch and exhaled slowly. “One thing,” she said, voice mercifully steady. “If you needed my help, why not just *ask* for it?”

Somehow this made him even angrier. “Because I wasn’t sure I could trust you! And then you proved to me that I can’t!”

“So did you—Hades,” she said bitterly.

“Get out.”

That was one order she was happy to follow.

підійшовши до шафи і повернувши аконіт на місце. — Ти самостійно готуватимеш всі зілля.

— Але...

— Ти виконуватимеш свої обов’язки якнайкраще і не будеш чаклувати ніде, окрім цього будинку. Ти нікому не розкажеш про ці угоди чи взагалі про будь-що, пов’язане з використанням магії, ані моєї, ані твоєї. Ти не заїкнешся про те, що ми займаємося незаконною діяльністю. Ти не заподієш шкоди ні мені, ні собі.

Він гепнув кулаком по столу.

— І вже точно не посмієш втягнути мене в якісь неприємності, як-от, зробивши довбані *копії* секретних документів, щоб передати їх *заколотникам*!

Її нігті впилися в долоні, вона ледь стримувала сльози. Не хотілося тішити його его.

До того ж він ще не договорив.

— Не винось нічого з цього будинку без мого дозволу, — продовжив він далі. — Не смій копіювати речі з цього будинку без мого дозволу. Не розмовляй, не пиши і не повідомляй нікому про те, що відбувається в цьому будинку, без моєї згоди. Хіба що ти казатимеш, що допомагаєш мені готувати інгредієнти для зілля. Усе зрозуміло, міс Гарпер?

Беатрікс вдихнула, затамувала на мить подих і повільно видихнула.

— Мене одне цікавить, — надивовижу милостиво промовила вона, — якщо б Вам знадобилася моя допомога, чому б просто не *попросити* про неї?

Чомусь це його ще більше розлютило.

— Тому що я не був упевнений, чи можна тобі довіряти! А потім ти сама довела мені, що цього робити справді не можна!

— Як і Вам... Аїде, — з гіркотою відказала дівчина.

— Геть.

Єдиний наказ, який вона залюбки виконала.

Chapter Thirteen

Beatrix dunked a rag into a bucket and scoured the tile floor in her parents' room. Except it wasn't her parents' room. Or, rather, it was their room, but they weren't her parents.

This seemed perfectly reasonable.

As she neared the air-conditioning vent (*oh, to have air conditioning*), she heard the voice of her mother—who wasn't her mother—filtering up from two floors below. She caught “next year's crop of students.” Then “scholarship.” She froze, straining to hear the rest.

“Angela Smithson certainly seems deserving,” said Mrs. Price, her prim tones unmistakable.

“Her grades are average, but I would like her to have a chance at bettering herself,” Beatrix's not-mother said. “And Betsy Stevens, too. She wants to be a nurse.”

“There is of course Peter Blackwell to consider.” Mrs. Price said this as if she were barely holding back a tut-tut.

“No.”

“Oh?” Mrs. Price's response covered up the sound of Beatrix's gasp. “His background *is* unfortunate, but you must admit he is an excellent student.”

Mrs. Harper lowered her voice. “The girls and boys we send represent us, Amelia. They're the face of Ellicott Mills, and an illegitimate child is an embarrassment.”

Beatrix wanted to scream down the vent, *How can the child possibly be to blame?* But she couldn't form the words. Her tongue felt iced over.

Mrs. Price was demurring. Mrs. Price, the compassionate one of the conversation. “You realize his grandmother will never be able to scrape the money together to send him.”

“I refuse to condone licentious behavior by providing a scholarship to the result. I'd sooner quit.”

Розділ тринадцятий

Беатрікс вмочила ганчірку у відро і заходилася драїти плитку на підлозі у батьківській спальні. Ось тільки це була не батьківська спальня. Тобто, це була їхня спальня, але вони не були її батьками.

Так було цілком прийнятно.

Підійшовши до вентиляційної решітки кондиціонера (*ех, якби ж він там взагалі був*), вона почула голос своєї матері — хоча то була не її мати — що долинав з двох поверхів нижче. Вона розчула слова «наступний набір студентів», а за ними — «стипендія». Дівчина припинила, стараючись розібрати кожне слово.

— Безумовно, Анжела Смітсон заслуговує на неї, — манірним тоном відзначила місіс Прайс.

— В неї середні оцінки, та я б хотіла, аби вона не втратила нагоди проявити себе, — зауважила нібито «мати» Беатрікс. — А ще Бетсі Стівенс. Хоче стати медсестрою.

— Звісно, нам ще слід взяти до уваги Пітера Блеквелла, — мовила місіс Прайс, ледь стримуючи своє невдоволене пирхання.

— Авжеж, ні.

— Що? — реакція місіс Прайс приглушила схвильований подив Беатрікс. — *Так*, у нього складне минуле, але погодьтеся, учень він блискучий.

Місіс Гарпер стишила голос.

— Дівчата і хлопці, яких ми відряджаємо, представляють нас, Амеліс. Вони — обличчя Еллікот-Міллз, а позашлюбна дитина — це ж ганьба.

Беатрікс кортіло крикнути у вентиляцію: «*Хіба дитина в цьому винна?*». Та їй не вдалося вимовити жодного слова. Язик ніби застряг.

На заваді стала місіс Прайс — та сама місіс *Прайс*, наймилосердніша учасниця розмови:

— Ви ж розумієте, що його бабуся нізащо у світі не назбирає грошей, щоб відправити його.

— Я не збираюсь потурати зухвалій поведінці, виділяючи стипендію

“Well ... far be it from me to argue otherwise,” Mrs. Price said. “Could I possibly have another slice of that delightful pineapple upside-down cake?”

Beatrix staggered to her feet. The room seemed to be closing in on her. The entire *town* was closing in—she would never get free. She caught her reflection in the mirror on the back of the bedroom door: a shaken thirteen- year-old boy, one knee peeking through threadbare pants, chocolate-brown hair cropped painfully short.

She woke gulping air, her sister leaning over her.

“Are you all right?” Lydia asked, putting a hand on her arm.

“Dream,” Beatrix gasped. “Bad dream.”

“Yes, but are you OK?”

No. “Yes.” The room was dark. She squinted at the wall clock but could not make it out. “What time is it?”

“Just past one. You’ve been asleep for twelve hours—I couldn’t rouse you for dinner. Bee, are you sure you’re not sick?”

“I wasn’t feeling well when I got home, but I seem to be better,” she said, honestly enough.

“Well—all right.” Lydia looked for a moment as if she would say something else, but in the end she put a hand to Beatrix’s forehead, seemed reassured and slipped back to her own bed against the other wall.

The gesture reminded Beatrix of their mother.

She squeezed her eyes shut. Her dreams were normally insubstantial, but this was the second night in a row of cinematic detail. Was it the stress of the Vow? The use of magic? What if the essence of it—stripping away horrible flourishes of the imagination—was the honest truth?

She lay awake for what felt like hours, trying to convince herself that her mother—her witty, wonderful mother—would never have treated a child so unjustly. But the dream undermined her certainty in a way that Blackwell’s cruel words had not.

.....

за такі заслуги. Тільки через моє звільнення.

— Що ж... я точно з Вами сперечатись не стану, — зронила місіс Прайс. — А можна мені ще шматочок цього смачнющого ананасового пирога?

Беатрікс на мить втратила рівновагу, але одразу ж себе опанувала. Здавалось, ніби стіни кімнати насуваються на неї, а то й усе місто — вона вже ніколи не вирветься на волю. Дівчина вловила своє відображення у дзеркалі на дверях спальні: схвильований тринадцятирічний хлопчик, з-під потертих штанців визирало одне коліно, і шоколадно-каштанове волосся, безбожно коротко обстрижене.

Вона прокинулася, жадібно хапаючи повітря. А над нею схилилася сестра.

— З тобою все гаразд? — запитала Лідія, поклавши руку їй на плече.

— Це був сон, — важко дихаючи, відказала Беатрікс. — Дурний сон.

— То ти в порядку?

Hi.

— Так.

У кімнаті панувала темрява. Беатрікс примружилася, аби розгледіти стрілки настінного годинника, але марно.

— Котра година?

— Вже за першу. Ти спала пів доби — я не могла тебе навіть розбудити пообідати. Бі, ти не захворіла часом?

— Мені було якось зле, коли я прийшла додому, але зараз, ніби, ліпше, — цілком правдиво відповіла вона.

— Тоді добре, — на мить здалося, що Лідія хоче щось ще сказати, але врешті-решт вона торкнулася долонею чола Беатрікс, заспокоїлася і знову вмостила на своєму ліжку біля іншої стіни.

Цей жест нагадав Беатрікс про їхню матір.

Вона заплющила очі. Зазвичай її сновидіння були невиразними, та вже другу ніч поспіль дівчині снилися неабиякі кіношні сцени. Може, це через стрес від Клятви? Чи через її магію? А раптом суть у тому, що це все (якби ж стерти ті моторошні вигадки уяви) — суцільна правда?

Їй здавалось, що вона пролежала без сну кілька годин, силкуючись

When the stinging heat of Peter's early-warning charm woke him, his first groggy thought was of Martinelli, back for another visit. But the room was too dark for it to be anything but the middle of the night.

That cleared away the grogginess like an electric shock.

He repeated the procedure of that other morning but even faster this time, jumping into pants with one hand while fishing out a leaf with the other. He bit out the identification spell. The leaf's ashes formed the face of a wizard with high cheekbones, a mischievous smile and a slightly aquiline nose.

Peter hadn't a clue who it was.

Another flare-up of his charm—followed by the faint sound of the front door opening and snicking shut—suggested an imminent face-to-face meeting.

Focus. He had to focus. He spun about, grabbed the pillows off the top of the bed and arranged them under his covers to approximate a body. He created an illusory bit of silver hair peeking from the top, as if he were sleeping on his stomach, and cast two spells on his own body in quick succession—one to make himself invisible and the other to form a layer of protection that would repel at least an initial barrage.

He waited in a corner near the bedroom door, the leaf in each hand damp with his sweat, tension weighing on every muscle. But the seconds stretched into minutes. No intruder. No creaking stairs to telegraph one heading his way. The wizard hadn't come for him, then—or at least, not primarily. Ten to one he'd come for evidence.

Slowly, agonizingly so, Peter turned the doorknob and inched the door open. He could see no sign of anyone in the hallway, but he didn't expect to—a wizard sent to gather intelligence would have a high enough security clearance to know the invisibility spell. And all manner of booby-trap enchantments, too.

But at least any spell cast since the break-in would be fresh enough for an incantometer to pick up. Peter pulled his from a pocket and crept out.

переконати себе, що її мати — така дотепна і прекрасна жінка — нізачо б не вчинила отак несправедливо з дитиною. Втім, цей сон похитнув її переконання значно сильніше, ніж різкі слова Блеквелла.

.....

Щойно палюче тепло від попереджувальних чарів розбудило Пітера, найперше, що спало йому на думку, — Мартінеллі знову вирішив завітати в гості. Та в кімнаті стояв абсолютний морок, і це була, без сумніву, глупа ніч.

Дрімота розвіялася, неначе його вдарило струмом.

Цього разу він повторив процедуру вже наступного ранку, але ще швидше: однією рукою натягав штани, а другою — діставав листок. Він проказав заклинання ідентифікації. Із попелу листка вималювалося злегка горбоносе обличчя чаклуна з високими вилицями і лукавою посмішкою.

Пітер і гадки не мав, хто це такий.

Його медальйон знову зблиснув, ледь вловимий звук входних дверей, що відчинилися і тихесенько клацнули назад, став передвісником неминучої зустрічі віч-на-віч.

Зосередитись. Пітер мусив зосередитись. Він крутнувся, схопив подушки з узголів'я ліжка і виклав їх під ковдрою так, ніби хтось лежить. Додав ілюзію сріблястого волосся, що визирало зверху, наче він спав долілиць, і миттю наклав на себе два заклинання: перше — невидимості, друге — захисту, яке мало б витримати принаймні першу атаку.

Він зачаївся в кутку біля дверей спальні, в руках — вологе від поту листя. Напруга стискала кожен м'яз. Секунди тяглися як хвилини. Жодного непроханого гостя. Жодного скрипу сходів, який сповістив би про чиєсь наближення. Отже, чаклун прийшов не по нього, принаймні, не в першу чергу. Цілком логічно — він шукав докази.

Нестерпно поволі Пітер крутнув ручку і повільно прочинив двері. У коридорі не було ані душі, але він і не розраховував побачити там когось — чаклун, засланий для збору інформації, напевно ж добре розуміється на заклинанні невидимості. Як і на всіляких чарах-пастках.

А втім, будь-яке заклинання, використане після проникнення в будинок, було б досить свіжим, щоб його зміг вловити чарометр. Пітер

The measurement device was quiescent until he got to the top of the staircase. There it registered a spell, a strong one. His money was on a tripwire, something that if crossed would alert the wizard that company was coming. Best not to nullify if he could help it. With a few more readings, he determined that the spell stretched from the second-to-top step straight up to the ceiling. Well, the staircase was too squeaky a prospect anyway. He climbed over the railing—a challenge with limbs he couldn't see—and swung his way along it until he was close enough to drop to the floor without a thud.

Light shone from the receiving room. Pocketing the incantometer, he picked his way across the floor, taking soft, shallow breaths.

The wizard was rifling through the desk drawer, as visible as you please. Tall. Athletic build. Quick, quiet and obviously not new to this sort of assignment. He showed no sign of realizing he was not alone.

Peter, skulking near the open door in an eerie echo of two days prior, watched the man produce a leaf—with the fluid speed of a gunslinger—and cast a spell that didn't exist.

The room and everything in it turned a neon shade of red, with four exceptions: a compact rectangular area stretching about three feet above the floor, one of the front legs of the desk, a spot the size of stacked paper on top of the desk and the air around the lamp.

Spells, all of them. This wizard could find the location of spells cast days earlier.

The directory- and report-shaped areas were Miss Harper's spells, both a dull white against the red. The spell he'd cast on the lamp nine days earlier, to light it up until he could get the electricity turned on, looked dimmer still. But the rotten desk leg he'd shored up with magic that same day more than a week ago glowed brightly. It wasn't a temporary spell, and it showed.

The wizard made a beeline for it, moving with a noiselessness too complete to be natural skill. He nullified the spell and prodded the

витягнув свій із кишені й непомітно прослизнув далі.

Вимірювальний прилад не показував нічого, аж поки чоловік не піднявся наверх сходів. Там пристрій зафіксував заклинання, причому досить потужне. Пітер робив ставки на те, що це була магічна пастка, і якщо в неї втрапити, чаклун отримає попередження про непроханих гостей. Раз вже на те пішло, ліпше її не чіпати. Перевіривши ще кілька разів, він визначив, що заклинання тяглося від другої сходинки нагорі аж до стелі. Що ж, сходи і так були вельми скрипучими. Він видерся на перила (а з невидимими кінцівками це ще той квест) і поліз по них, поки не дістався місця, звідки можна безшумно зістрибнути на підлогу.

З вітальні струменіло саяво. Сховавши чарометр у кишеню, він помалу попрямував через кімнату. Неспішний, поверхневий вдих і видих, вдих і видих.

Чаклун рився в шухляді робочого столу, ніби так і мало бути. Високий. Мускулистий. Швидкий, непомітний і, безумовно, не новачок у подібних справах. Він жодним чином не подавав ознак того, що він не один.

Пітер, причаївшись біля відчинених дверей, наче знову в тому моторошному відлунні подій двох днів тому, на власні очі бачив, як чоловік дістав листок (швидко і вправно, мов ковбой хапає револьвер) і промовив якесь вигадане заклинання.

І кімната, і все в ній забарвилось в неоновий відтінок червоного, окрім чотирьох місць: невеличкої прямокутної зони, що здійснювалася десь на метр над підлогою, однієї з передніх ніжок столу, ділянки розміром зі стосик паперу на столі та простір навколо лампи.

Заклинання. Повсюди. Цей чаклун вмів визначити, де саме вони були накладені, навіть якщо минуло кілька днів.

Зони записників і звітів заклинала міс Гарпер, дві матово-білі плями на тлі червоного. Чари, які він наклав на лампу дев'ять днів тому, щоб та світила, доки він не підключить електрику, здавалися ще більш блідими. Зате трухлява ніжка столу, яку він підпер магією того ж таки дня більше тижня тому, сяяла як ніколи. Вочевидь, ці чари зовсім не тимчасові.

Чаклун кинувся до неї, ступаючи так тихо, що важко було повірити в природність його вправності. Він зняв заклинання і прощупав ніжку

leg from all angles, as if he thought it could be hiding something.

Peter turned and crept down the hall on the balls of his bare feet, heart moving infinitely faster than the rest of him. He'd destroyed the 1933 report and Miss Harper's copy of it, just in case, but he had something else in his possession that would immediately land him in prison if discovered. It sat in the cellar, cloaked with several strong spells, and if the wizard went down there—which he almost certainly would—he'd find it within seconds.

The fear of making noise only slightly outweighed the anxiety that the man would finish with the receiving room any moment and come out. Finally, Peter reached the cellar door. The knob turned without complaint, but then—disaster. The door stuck and opened with a sound like cracking wood.

The wizard appeared in the hallway the next second, staring almost right at him.

Peter wasn't especially religious, despite Pastor Hattington's best efforts, but now the only thought that panic had not chased out of his head was a most sincere prayer: *Please, God—let this new spell require demarcation.*

The wizard dipped fingers into a pocket and came out with four onyx stones.

Thank you, amen.

As the man set a stone in one of the far corners of the hallway, then the other, Peter inched to the catty-corner kitchen—doorway, no door—and slipped through. The wizard's spell could show where magic had been cast. Presumably it also picked up on spells cast elsewhere on objects that were then moved into the area in question, as long as the spells were still operative. Peter's escape was good only if this bit of sorcery didn't reveal spells that had simply passed through, so it was with a feeling of slow suffocation that he watched the man set stones in the other two corners and extract a leaf.

зусібіч — йому здавалося, що в ній щось заховано.

Пітер розвернувся і навшпиньки, босоніж, прослизнув коридором, серце ніби вилітало із його обм'яклого тіла. Про всяк випадок він знищив звіт 1933 року і ту копію міс Гарпер, але у нього була ще одна річ, через яку його запроторили б до в'язниці. І це «щось» знаходилося у підвалі, під кількома сильними заклинаннями, і якщо чаклун спуститься туди (а швидше за все, він це зробить), то знайде його за лічені секунди.

Страх наробити шуму лише злегка переважав побоювання, що ось-ось той чоловік повернеться із вітальні. Зрештою, Пітер таки дістався до дверей підвалу. Ручка крутнулася без зайвих зусиль, але далі — халепа. Двері заїло, і вони прочинилися з таким гучним тріском, ніби хруснуло дерево.

Тієї ж миті у коридорі з'явився чаклун, втупившись майже в нього.

Пітер не був надто набожним, хоч як би пастор Гаттінгтон не схиляв його до церкви, але зараз єдина думка, яку поки що паніка не вигнала з голови, звучала як найщиріша молитва: *«Господи, благаю, зроби так, щоб це нове заклинання вимагало демаркації».*

Чаклун занурив руку в кишеню і витягнув чотири оніксові камені.

Боже, дякую тобі.

Поки чоловік клав камінь то в одному, то в іншому віддаленому кутку коридору, Пітер прокрався до кухоньки навпроти (дверей не було, лише прохід) і прошмигнув далі. Чаклунське закляття могло б вказати, де саме використали магію. Цілком ймовірно, воно також вловило б заклинання, накладені на інші предмети, які потім перемістили в цю зону, поки їх дія ще не згасла. Пітеру ой-як пощастило втекти, адже це чаклунство не виявляло заклинань, які просто промайнули повз, відтак він ледь не задихаючись спостерігав, як чоловік кладе камені в інші два кути і витягує листок.

Настільки близько, що можна було торкнутися. Почути. Пітер затамував подих.

— *«Lang rēad lēoht⁵»*, — прошепотів чаклун.

⁵ (староангл.) «Тривале багряне сяйво».

Close enough to touch. To hear. Peter held his breath.

“Lang rēad lēoht,” the wizard murmured.

The red spell lit up the hallway with two interruptions: the window pane and chandelier at the other end.

Peter tried to push back a dizzying rush of relief. This ordeal wasn't over yet.

The intruder retrieved the stones with a spell, swiveling to catch each one speeding at him, and paused as if to consider his next move. Kitchen. Cellar. Brewing room.

The fight-or-flight urge to *do* something, not simply stand there with the odds against him, ratcheted up to an unbearable degree. But he forced himself to stay put, and the wizard—perhaps swayed by the brewing room's many possibilities for hiding contraband—chose the one option that gave Peter a chance.

Shaking from adrenaline, he tiptoed back to the door that almost had been his undoing, waited for the wizard to step out of his line of sight and eased it farther ajar until he could slip through. Securely on the other side but hardly safe, he padded down the stairs and felt his way half-blindly in the much deeper darkness of the cellar until he came up against his false wall—the one he'd thought would be impossible to tell from the real thing.

He undid it with a whisper. Hefted the dangerous contraband hiding there. Took careful steps toward the back door, legs burning with the stymied desire to run.

Finally—outside. He gulped air and picked up the pace, an invisible man with an invisible load that needed to be hidden with no spells whatsoever. Somehow, he managed to get down the sloping lawn without taking a tumble. Once the trees closed in around him, he set down his burden: Project 96, a weapon capable of leveling Ellicott Mills and everything around it.

He lifted the invisibility spell cloaking his ill-begotten creation and stared at the thing, wondering where on earth he could put it.

The device, made entirely from stone, stood two feet high, with

Червлені чари осяяли коридор, за винятком двох місць: віконної шибки та люстри наприкінці коридору.

Пітер насилу приборкав запаморочливе відчуття полегшення. Однак випробуванню ще не кінець.

Негідник жонглював каменями за допомогою заклинання, звивався, аби зловити кожен, що летів у нього, і завмирав, немов обмірковуючи кожен свій наступний крок. Кухня. Підвал. Кімната зіллеваріння.

Відчайдушне поривання щось вдіяти, а не стовбичити на місці, коли всі шанси проти нього, стало вкрай нестерпним. Однак він пересилив себе і не зрушив з місця, а чаклун (мабуть, під впливом усіх тих чудесних способів переховування контрабанди, які відкривала перед ним кімната зіллеваріння) обрав єдиний варіант, який дав Пітеру шанс.

Тіло тряслось від адреналіну. Він навшпиньках підійшов до дверей, які ледь не згубили його, дочекався, поки чарівник зникне з поля зору, і прочинив їх ще трохи, аби пролізти. Опинившись у відносній безпеці, Пітер спустився сходами і навіпамацки пробирався в ще темнішому мороку підвалу, аж поки не натрапив на фальш-стіну — відрізнити її від справжньої, як він думав, просто неможливо.

Він пошепки її розсунув. Витягнув сховану там небезпечну контрабанду. Обережно підійшов до чорного виходу, в ногах аж пекло від жагучого бажання тікати.

І ось, нарешті, на волі. Він заковтнув повітря і пришвидшив крок, людина-невидимка з багажем-невидимкою, який не можна було приховати жодним заклинанням. Якимось чином йому вдалося спуститися по похилому газону, не перечепившись. Як тільки навколо нього згустилися дерева, він опустив свою ношу: Проєкт 96, зброя, здатна зрівняти із землею Еллікот-Міллз і все навкруги.

Він зняв заклинання невидимості, яке ховало його злощасне творіння, і втупився в нього, ламаючи голову, куди ж його приткнути.

Цей кам'яний пристрій, заввишки близько шістдесяти сантиметрів, стояв на тонкій підставці, на якій розташовувалась неглибока чаша — чимось схожа на вазон. Та він нізащо не став би ховати її на видному місці в оранжереї, навіть із рослиною задля вигляду. По обидва боки чаші були

a thin base topped by a shallow basin—a bit like a planter, except he would never try to hide it in plain sight in the greenhouse, even with a plant for verisimilitude. Both sides of the basin were inscribed with runes. Even a slow-witted wizard would immediately grasp that these runes were not for encouraging life.

No, he had to stow this transmitter as far out of sight as possible. He hoisted it again, arms already protesting, and headed farther into the darkness of the forest.

He trudged for what must have been a quarter-mile, stumbling over exposed tree roots and the uneven terrain, before finding a spot that seemed good enough to risk. Just past a small clearing crouched a dense thicket of multiflora rose, peppered with vicious thorns—as thuggish and uninviting as a plant could get. He followed it away from the path for at least five hundred feet. Grateful for the spell shielding his body, he shouldered his way into the mess and wrestled the weapon into its midst. Then he rearranged the shrub's arching stems to conceal what he'd done, a comb-over writ large, and fought his way out. He couldn't see the thing at all. Hooray for invasive plants.

He looked around the clearing until he felt confident he would have no trouble finding it again, and then retraced his steps, well into trembling exhaustion. Collapse was imminent by the time he reached the forest's edge, so he lay on his stomach in view of the house and waited for a sign that it was still occupied.

Time ticked by. He drifted off at least once, despite rocks digging into his hip and the burning pain of overtaxed muscles. He had just convinced himself to get up and go in when the wizard exited, dark coat blending into the night.

The man strode toward the tree line, giving Peter another jolt of unwanted adrenaline. Move? Stay put? But this time he didn't have to choose: As soon as the sloping hill shielded the wizard from Main Street, he disappeared with a dramatic swirl of his duster-length coat. The tell-tale sound of teleportation, like a cork pulled from a wine bottle, meant he was likely gone and not just invisible.

викарбувані руни. Навіть недолугий заклинатель відразу б збагнув, що вони аж ніяк не символізують продовження життя.

Але ні, він мусив сховати цей передавач якнайдалі від людських очей. Пітер знову його підняв, хоча руки вже геть не слухались, і рушив углиб лісової пільми.

Він продирався, певно, зо пів кілометра, постійно перечіплюючись через оголене коріння дерев і горбисту землю, перш ніж натрапив на місце, що видалося йому достатньо вдалим, аби зважитися на ризик. Одразу за невеликою галявиною причаїлися непролазні зарості багатоквіткової троянди, усіяні підступними шпичаками — дикі, непривітні, так і не скажеш, що це квіти. Він відійшов від стежки щонайменше на сто п'ятдесят метрів убік. Дякуючи чарам, що захищали його тіло, він проліз крізь хащі і сховав свою зброю поміж колючих стебел. Далі він вивернув їх так, щоб замаскувати свої діяння, і вибрався назовні. Нічого і не видно. Слава рослинам-паразитам!

Чоловік обдивився галявину, перш ніж упевнився, що без зусиль знайде її знову, після чого рушив назад своїми слідами, виснажений до нестями. На узліссі він ледь не зомлів, тож приліг на живіт так, щоб будинок залишався у полі зору, і став вичікувати, чи досі там хтось орудує.

Час спливав. Принаймні один раз він задрімав, попри каміння, що впивалося йому в стегно, і пекучий біль у перевтомлених м'язах. Тільки-но він переконав себе встати і зайти до будинку, як звідти вийшов чаклун, чий темний плащ зливався з нічною пільмою.

Той чоловік рушив до лісосмуги, і Пітер знову відчув небажаний викид адреналіну. Бігти? Завмерти? Та цього разу йому не довелося обирати: щойно схил пагорба затулив чаклуна від Мейн-стрит, як він зник, вихором здійнявши свій довгий плащ. Виразний звук телепортації, немов корок, витягнутий із пляшки вина, вказував скоріше на зникнення, ніж просто на невидимість.

Пітер перевернувся на спину і заплющив очі, аби вгамувати нудотне запаморочення. На волосину від арешту. Йому вдалося уникнути цієї долі, але, можливо, він лише відтягнув неминуче. Ким би не був цей чаклун, він знав, що робить.

Peter rolled onto his back and squeezed his eyes shut, trying to ward off a nauseating dizziness. He'd been a hair's breadth from arrest. What he'd done to avoid that fate might have merely delayed the inevitable. Whoever this wizard was, he knew what he was doing.

Peter dug demarcation stones from a pocket and set one on the moss beside his head. Then, struggling to his feet, he marked the other three angles of a large square—one that encompassed the spot where the mystery wizard teleported from—and cast the new, impressive spell. Only the exit point shone white against the red, forming a vaguely body-like shape. He walked to it and put his hand straight through to make absolutely certain the man wasn't still there. Waiting for him.

Heart decelerating, he nullified the spell, collected the stones and staggered back to the house. He cast it again, this time around the structure itself. The telephone junction box glowed bright white—he'd been tapped, then. As he had no intention of saying anything the least bit incriminating via phone, they were welcome to listen in.

He was too drained to check for more booby-traps, and far too exhausted to shimmy up the side of the staircase to avoid tripping the prowler's silent- alarm spell, if it was still in place. He dragged himself into the receiving room. There he spent the remainder of the night, just shy of fully asleep.

Chapter Fifteen

Peter, one step from the top of the staircase, heard the front door open and shut, followed by the soft sound of Miss Harper's bare feet on the hardwood floor. He could practically feel her anger from two flights up. With a sigh, he slipped into the attic.

Over the weekend, he'd transformed it into an approximation of an experimental-spells lab. Gone were all the odds and ends. Enchantments on the walls, ceiling and floor shielded the old wood from the magic he was about to start throwing around. Most of it

Пітер дістав з кишені демаркаційні камені і одного поклав на мох біля своєї голови. Насилу звівшись на ноги, він розмітив інші три кути великого квадрата, що охоплював місце телепортації загадкового чаклуна, і промовив нове, не менш потужне заклинання. Тепер на червоному тлі біліла лише точка його виходу, невиразно нагадуючи людську постать. Пітер підійшов до неї і просунув руку прямо наскрізь, щоб переконатися, що той чоловік уже не там. І не чекає на його появу.

Серце сповільнилося, він зняв заклинання, зібрав камені і хитаючись подався до будинку. Він ще раз наклав чари, на цей раз на саму будівлю. Телефонна панель засяяла яскравим білим світлом — виходить, його прослуховували. А так як він не мав наміру повідомляти що-небудь викривальне по телефону, то нехай слухають.

Він настільки виснажився, що вже не було сил перевіряти наявність інших міні-пасток, і настільки знесилений, що не міг піднятися по сходах, щоб не зачепити безшумне заклинання-сигналізацію проти грабіжників, якщо воно ще й досі діяло. Він поплентався до вітальні, де й провів залишок ночі, не зімкнувши очей.

Розділ п'ятнадцятий

За крок від верхньої сходинки Пітер почув, як зарипіли входні двері, а потім — ледь вловимий крок босих ніг міс Гарпер по паркету. Він практично відчував її сердитість, навіть через два поверхи. Зітхнувши, він прошигнув на горище.

За вихідні він облаштував тут щось на зразок лабораторії експериментальних заклинань. Увесь мотлох зник. Заклинання на стінах, стелі та підлозі захищали старе дерево від впливу магії, яку він збирався застосовувати. Здебільшого нічого не виходило — така вже природа

would do nothing at all—that was the nature of R&D. Ninety-nine out of a hundred attempts to create brand- new spells failed, either in the *pfift* sense or because the results weren't useful. If you were lucky, one worked—as intended or as a happy accident. If you were unlucky, one went monumentally wrong.

Impossible to predict how magic would react to a seemingly harmless combination of words—or words and aids—never tried before. That was why one wasn't supposed to muck around with spell invention all alone.

He'd been doing a lot of things lately that one wasn't supposed to do. "*Forbringan feorhbealu*," he said, a dictionary lying open on the table beside him so he could make absolutely certain he didn't mispronounce the Old English words. Defend against deadly evil. That pretty much summed up his requirements.

Magic zipped from his fingers in the familiar way that if he lived to be one hundred he would still never tire of. He moved to the peach he'd encircled with the invisible spell and tried to step on it. Steel-hard magic stood between him and the fruit. That wasn't unexpected, since *forbringan* was a known protection spell. The real test was whether this pairing would do any better than *beorgan*, the gold standard for defense—the spell he'd used on the room itself.

He aimed at the peach a second time and cast the strongest explosive spell he knew. The protective enchantment darkened under the strain, black tendrils zigzagging from the point of contact, and disintegrated after two minutes, four seconds with an echoing *boom* of failure. He let up just in time to avoid splattered peach. *Beorgan* would have held for roughly three minutes if cast well. *Beorgan* was an effective shield against the force of fifty tons of TNT.

The weapon he'd hidden in the forest could generate an explosion equal to ten thousand tons.

науково-дослідної роботи. Дев'яносто дев'ять із ста спроб зі створення абсолютно нових заклинань закінчувалися провалом, або як «*тю*», або через марність результатів. Якщо пощастить, одне заклинання спрацює — як планувалося або просто повезло. А якщо ні, то щось могло піти катастрофічно не так.

Ніхто не міг передбачити, як магія відреагує на, здавалося б, невинне поєднання слів (або слів і додаткових елементів), яке ніколи раніше не випробовувалося. Ось чому не слід було бавитися з вигадуванням заклинань самотужки.

Останнім часом він зробив чимало речей, які не слід було робити. Він проказав «*Forbringan feorhbealu*⁶», звертаючись до розгорнутого словника, що лежав поруч на столі, аби пересвідчитися у правильності вимови староанглійських слів. Захист від смертоносного зла. Власне, саме це йому і треба.

З його пальців полинула магія — так знайомо й захопливо, що навіть у сто років він не втомився б від цього відчуття. Пітер підійшов до зачарованого невидимим заклинанням персика і спробував наступити на нього. Між ним і фруктом утворився непробивний магічний бар'єр. Це й не дивно, адже «*forbringan*» — добре відоме заклинання захисту. Справжнє випробування полягало в тому, чи буде це поєднання дієвішим за «*beorgan*⁷», який вважається еталоном безпеки. Саме ним він захищав цілу кімнату.

Він прицілився в персик вдруге і виголосив найпотужніше вибухове заклинання з усіх йому відомих. Під силою удару захисні чари потьмяніли, від точки зіткнення розійшлися чорні звивисті струмені, і через дві хвилини та чотири секунди заклинання з *гуркотом* розірвалось на шматочки. Як добре, що він вчасно відскочив подалі, і бризки від персика його не заляпали.

За належного застосування заклинання «*beorgan*» протрималося б приблизно три хвилини. «*Beorgan*» — потужний щит, здатний витримати

⁶ (староангл.) «Відвернути лихо, що життя пожирає».

⁷ (староангл.) «рятувати», «охороняти», «укріплювати», «захищати».

“*Bewerian feorhbealu*,” he said, trying the next combination on his list.

.....

Beatrix listened to the muffled sounds coming from somewhere above as she chopped her way through a sleeping-aid brew. What was he doing? Setting off cherry bombs? Whatever it was, it seemed unlikely to be about omnimancing—nothing on the to-do list taped to the cabinet required explosions—and she thought back to Garrett’s question. Too bad she couldn’t pass this bit of intelligence on to him, though she was nearly as angry with the Army’s “problem solver” as she was with Blackwell.

Thanks to Garrett’s unexpected visit, they would have to conduct League business outside the house. Rosemarie declared the college the only safe alternative. Beatrix had no logical reason to disagree, but the thought of regularly going on campus filled her with something like dread.

Everything about Hazelhurst appealed to her—the architecture, the portraits of suffragists on the walls, the labs stocked with equipment, the hallways alive with the muffled sounds of lectures. She hated to leave, so she hated nearly as much to go in the first place.

Brew finished, she stoppered the bottle and set it aside for Blackwell to check. The instructions he’d left on the table ordered her to leave that final spell to him so he could confirm she’d handled the preparations correctly. Even so, he’d pushed her onto a tightrope without much of a net.

“*Riht* won’t tell me whether you managed spells of sufficient strength, so use the incantometer to measure as you go,” he’d written in the smooth script that identified him as one of Rosemarie’s former students. “Remember— anyone drinking a brew after the spells wear out could get food poisoning.”

⁸ (староангл.) «Вберегти від зла».

⁹ (староангл.) «правильно», «добре», «сумлінно» (про дії/вчинки).

вибух п'ятдесяти тонн тротилу.

Схована у лісі зброя здатна вибухнути з силою, еквівалентною десяти тисячам тонн.

— «*Bewerian feorhbealu*⁸», — вимовив він, перевіряючи наступну комбінацію зі свого списку.

.....

Беатрікс вслухалася у невиразні звуки, що долинали десь згори, поки вона нарізала інгредієнти для снодійного зілля. Що ж він там робив? Петарди підривав? Що б це не було, навряд чи це стосувалося безпечного опанування верховної магії (ніщо зі списку справ, що висів на шафі, не передбачало вибухів), і їй пригадалося запитання Гаррета. Прикро, що у неї не було можливості передати йому цю інформацію, хоча дівчина гнівалася на цього «рішалу проблем» військового відомства не менше, ніж на Блеквелла.

Дякуючи несподіваному візиту Гаррета, їм доведеться займатися справами Ліги поза межами домівки. Єдиним безпечним місцем, на думку Розмарі, залишався коледж. У Беатрікс не було жодних логічних підстав не погодитися, але від однієї думки про постійні поїздки до студентського містечка її охоплював якийсь переляк.

У Гейзелгерсті їй імпонувало все — архітектура, портрети суфражисток на стінах, оснащені обладнанням лабораторії, залиті приглушеним відлунням лекцій коридори. Дівчина страшенно не хотіла залишати це місце, тож страшенно не хотіла й приїжджати сюди.

Зваривши зілля, вона закоркувала пляшку і відклала її, щоб Блеквелл усе перевірів. В інструкціях, які він залишив на столі, зазначалося, що останнє заклинання вона повинна залишити йому, аби він підтвердив, що приготування виконані успішно. Але все одно — він просто кинув її у воду без рятівного круга.

«*Riht*⁹» не покаже, чи вистачило Вам сили для заклинань, тому перевіряйте все за допомогою чарометра», — прописав він рівеньким

No pressure.

She turned to look at the to-do list, one hundred ninety items long the last time she'd counted, and noticed that he'd begun writing new requests at the bottom. On some of the completed ones, meanwhile, he'd added notations to indicate they weren't really done: "Next batch Oct. 5." An omnimancer—a good one, anyway—was clearly on a tread-wheel that never let up.

Why in God's name had Blackwell come home to take this job, for no pay, in order to fob it off on her at his own expense? The easy answer was insanity, but she felt confident he wasn't crazy. Perhaps he was being paid by the Canadians—or the Germans or Japanese—to throw a wrench into a sensitive project by bowing out, and he needed a semi-plausible place to retreat to. Perhaps he had passed information to them. Perhaps he was putting the entire country in danger.

Assuming there even *was* a project. Garrett could be lying. But the thought of it bit at her and whispered ugly things to her subconscious. Last night she'd dreamt of a desert rocked by an explosion so massive it lit up the sky. Listening to Blackwell setting off blasts now was not making her any less uneasy.

She couldn't think about that at the moment, any of it. If she didn't focus, people could get hurt. She sliced, mashed and mixed with fevered concentration, cast spells of acceptable if not impressive strength that left her feeling winded, and decanted the results.

Then, slipping off her heels, she crept from the brewing room in stocking feet and up the rickety staircase, determined to find out for what purpose Blackwell had coerced her into doing his work for him.

She followed the off-and-on noises to the attic and hovered near the closed door at the top of the staircase. Odd that he hadn't taken the precaution of soundproofing it, as he had with the receiving room the day the general visited. Though on second thought, she supposed he would have no reason to fear she could tell anyone about his activities.

It was a barrier she intended to test at every opportunity.

почерком, типовим для учнів Розмарі. — «Пам'ятайте: кожен, хто вип'є зілля після закінчення дії чарів, ризикує отруїтися».

Ну так, дрібниці.

Вона обернулась, аби поглянути на список справ, в який, за її останніми підрахунками, входило сто дев'яносто пунктів, і помітила, що Пітер почав дописувати нові завдання внизу. До деяких із вже завершених він залишив примітки, а отже, не такі вони вже й готові: «Наступна порція — 5 жовтня». Верховний маг (принаймні, хороший) безперестанку працював, мов білка у колесі.

Господи, для чого ж Блеквелл погодився повернутися додому? Ще й задарма взявся за цю роботу, щоб потім перекласти на неї свої клопоти? Відповідь напрошувалася сама собою — він з'їхав з глузду. Та Беатрікс знала: це не той випадок. Може, канадці, німці чи японці платили йому за втручання в надсекретний проєкт, тож він шукав якесь більш-менш безпечне місце, де б можна було сховатися. Може, він зливав їм дані. А може, він наражав на небезпеку цілу країну.

Припустимо, такий проєкт справді *існував*. Гаррет міг і збрехати. Однак сама лише згадка про це не давала їй спокою і навіювала бридкі думки. Вчора вночі дівчині наснилася пустеля, яку сколихнув настільки потужний вибух, що аж небо загорілося. І тепер, почувши, як Блеквелл щось підриває, їй стало ще більше не по собі.

Зараз вона взагалі не могла про щось думати. Якщо не зосередитись, постраждають люди. Ніби в лихоманці, вона кришила, розтирала і змішувала, вимовляла відповідні заклинання, нехай і не надто сильні, та все одно виснажливі, і розливала все по ємностях.

Після цього вона зняла підбори, тихесенько в панчохах вийшла з кімнати зіллесваріння і хиткими сходами рушила на горище, сповнена рішучості з'ясувати, навіщо Блеквелл змусив її виконувати його ж роботу.

Дівчина пішла на уривчастий звук, що долинав згори, але завмерла перед зачиненими дверима біля верхніх сходинок. Якось дивно, що він не подбав про звукоізоляцію, як у випадку з вітальнею, коли до нього завітав генерал. Втім, Беатрікс подумки розмірковувала: чоловікові немає сенсу непокоїтися, що вона розповість ще комусь про його діяння.

Behind the door came the clang of two metallic objects colliding and a sound like french fries in oil. This continued for a while—a minute, two, three?—before the explosion she'd heard over and over downstairs. Following it was a stretch of something close to silence, perhaps a rustling of papers. Then Blackwell cast a spell, followed by another, both too muffled to be understandable, and—*clang*—the process repeated itself.

She had to make out those spells. She pressed her ear against the door. After a moment, he murmured a jumble of Old English syllables, followed by a much clearer word: “*Fordayst*.”

Collision, french fries, *boom*.

She held her breath, straining to hear the entire string this time. Something something beeloo? She *had* to teach herself more Old English. But the spell after the pause was unmistakable. “*Fordayst*.”

Collision, fries, *boom*. Even faster this time.

“*Dēst nā*”—wait, she knew that phrase, “do not”—and another unintelligible word or two. Then, once more: “*Fordayst*.”

She didn't stay to hear the inevitable rest. She tiptoed back downstairs, found the hefty, extra-classified volume that claimed to be the repository of all spells and flipped to *F*.

It took a minute because she wasn't sure how the word was spelled or whether she'd heard the infinitive. Finally she found it—*fordēst*, blast those tricky long vowels—under the second-person present indicative of *fordōn*.

“To undo, bring to naught, ruin, destroy; abolish; kill,” the dictionary declared. “Powerful explosive spell. Restricted use only.”

Oh God.

She tried to start on the next brew, but her hands trembled. Finally she retreated to the kitchen and ate the lunch she'd packed, trying—failing—to think of a harmless reason her employer would cast a restricted spell known for ruination and destruction.

Тепер у неї визрів задум випробувати цей щит за будь-якої слушної нагоди.

За дверима брязнули два металеві предмети, і пролунав звук, схожий на шкварчання картоплі фрі в киплячій олії. Так тривало ще певний час (хвилину, дві, три?), а потім стався вибух, який вона неодноразово чула внизу. І тут настала відносна тиша: зашелестіли папери. Тоді Блеквелл вимовив заклинання, а за ним ще одне, і обидва прозвучали настільки тихо, що їх неможливо було розібрати, і... *брязь*... усе сталося знову.

Дівчина мусила вловити ці заклинання. Вона припала вухом до дверей. За мить чоловік пробурмотів якусь мішанину зі староанглійських складів, а далі — набагато чіткіше слово «*Fordayst*¹⁰».

Брязкіт, шкварчання, *бабах*.

Затамувавши подих, вона напружено вслухалася, щоб цього разу почути всю фразу. Якесь «beeloo»? Треба було більше вчити староанглійську мову. Та після паузи прозвучало заклинання, яке точно не сплутаєш з іншими. «*Fordayst*».

Брязкіт, шкварчання, *бабах*. Цього разу навіть швидше.

«*Dēst nā*»: зачекай, вона знала це заперечення, тобто «не», і ще одне-два незрозумілих слова. А тоді ще раз: «*Fordayst*».

Дівчина не захотіла дослуховувати неминучий фінал. Вона спустилася навшпиньки донизу, знайшла здоровезний, суворо засекречений том, у якому, начебто, містилися всі заклинання, і розгорнула його на літері «*F*».

Це зайняло хвилинку, так як у неї були сумніви щодо написання слова та чи саме інфінітив вона почула. Зрештою знайшла — «*fordēst*» (будьте прокляті, хитрі довгі голосні) у другій особі однини теперішнього часу дієслова «*fordōn*».

«Скасувати, звести нанівець, зруйнувати, знищити; ліквідувати; вбити», — йшлося у словнику. — «Потужне вибухове заклинання. Обмежене використання».

Божечки.

¹⁰ (староангл.) «знищити».

It sounded like he was practicing, or seeing how well the spell worked against various defenses—the better to use it at some later date.

Food helped stem the shakiness. She refocused on brewing, with great effort, and worked her way through two more assignments before she had to stop to rest. Blackwell's boots on the stairs gave her a nasty turn—she didn't want to see him, she really, *really* didn't want to see him—but to her relief he headed out, the front door opening and closing with a soft *click*. Four o'clock. One more brew should round out the day, and perhaps she could leave before he returned.

Assuming she had enough energy left to see it through. She'd cast fifteen spells already and was feeling close to drained. Hints of a headache played around her eyes and the base of her neck, the promise of pain to come.

The next assignment was a vitamin-heavy concoction that the manual noted was designed to stave off health ailments on ships and in other situations where food was scarce. "Expensive ingredients," Blackwell had written in the margins of the book, and any question she might have had about whether he'd penned that today or twenty years earlier was erased by the next sentence: "Please get it right the first time."

Tomorrow, then. She wasn't taking a chance in this condition. But as she prepared ingredients for a chronic-cough syrup, one that blessedly needed just two spells to see it through, she tried to guess who had asked for the vitamin drink. No one had mentioned any such need during the onslaught nine days prior. Blackwell had written the brew on the list himself, squeezed between allergy relief for half-a-dozen suffering farmers and the cough syrup for fourteen-year-old Danny Taverson, so he obviously thought it was too important to wait until the first round of requests was filled.

She finished the syrup brewing without any evident mishap, squeaking by on her last spell with a three-moon measurement. Then she packed everything up, tucked her shoes and stockings in her bag

Беатрікс взялася за наступну порцію зілля, та руки її не слухалися. Врешті-решт вона подалася до кухні, з'їла свій обід і спробувала (марно) вигадати хоч якусь невинну причину, чому б це її керівник звертався до таких «обмежених» заклинань, знаних своєю нищівною силою.

Складалося враження, ніби він тренувався або перевіряв, наскільки ефективно заклинання діє проти різних видів захисту, щоб згодом скористатися ним.

Їжа вгамувала її тремтіння. З великими зусиллями вона знову зосередилася на зілляварінні і встигла виконати ще два завдання, перш ніж перевести подих. Стук чобіт Блеквелла по сходах змусив її зіщулитися (їй не хотілося його бачити, дуже, *дуже* не хотілося). Проте, на її превелике щастя, він вийшов, і парадні двері двічі легенько *клацнули*. Вже четверта. Останнє зілля на сьогодні, і, можливо, вона встигне піти до його повернення.

Припустимо, їй ще вистачає сил, щоб довести всі справи до ладу. Вона вже наклала п'ятнадцять заклинань і почувалась так, ніби з неї вичавили всі соки. Першими дзвіночками болю стали ледь помітні неприємні відчуття навколо очей і в ділянці шиї.

Наступне завдання — насичений вітамінами настій, який, за описом у посібнику, призначався для профілактики захворювань на кораблях та в умовах нестачі їжі. «Дорогі компоненти», — вказав Блеквелл на полях книги, і всі сумніви щодо того, чи написав він це сьогодні, чи двадцять років тому, розвіялися наступним реченням: «Прошу, зроби все як треба з першого разу».

Отже, завтра. У такому стані вона не збиралася ризикувати. Однак, поки готувала інгредієнти для сиропу від хронічного кашлю, який, хвала небесам, вимагав лише двох заклинань, вона намагалася вгадати, хто ж замовив вітамінний напій. Серед навали недужих дев'ять днів тому жодна душа й словом не обмовилась про нього. Блеквелл власноруч вписав це зілля до списку, втиснувши його між засобами від алергії для жменьки бідолашних фермерів, які страждали від неї, та сиропом від кашлю для чотирнадцятирічного Денні Теверсона, тож, безперечно, він вирішив, що ця заявка надто серйозна, і чекати, поки виконають першу чергу замовлень, не

for the walk home through the forest and rushed for the front door—just a bit too late. In walked Blackwell, his deep blue coat flaring dramatically around him.

“Done?” he asked.

“Yes.” Her heart beat so loudly she could hardly hear herself over it.

“Come with me, please.”

He led the way back to the brewing room, crossed “Remediate flood damage in courthouse basement” off the to-do list—so that was where he’d gone—and turned to inspect her work. “How was your spell strength?”

Not trusting her voice, she pointed to the instructions he’d left. She’d added notes about the spells for each brew. The best one—the first she’d made—would last seven moon cycles. It was downhill from there.

“That will do,” he said.

As he cast the incantation over each concoction that would show whether it had been made properly, she told herself she didn’t care about the results. In fact, she hoped she *had* done poorly. He’d ordered her to work to the best of her abilities, so she could do nothing less, but if her best wasn’t good enough—if he needed to step in to do the work himself—maybe he wouldn’t have time to destroy. Maybe—maybe—he would let her go, the terms of the contract still binding but quiescent.

One by one, all her brews turned a dark green.

“Very good,” Blackwell said.

She didn’t know what was more distressing: that she’d succeeded, or that his words sent a thrill up her spine that felt almost like the rush of magic. Despite *everything*, a deep-seated part of her wanted to do this work and do it well.

He looked over her notes again, frowning. “Why didn’t you

можна.

Беатрікс доварила сироп без жодних курйозів, ледь-ледь вимовивши останнє заклинання тримісячника¹¹. Далі вона все спакувала, сховала взуття та панчохи в сумку, аби пройти лісом додому, і поквапилася до вхідних дверей, хоча було трішечки запізно. У кімнату увійшов Блеквелл, у темно-синьому плащі, який ефектно розвивався навсідч.

— Закінчила? — спитав він.

— Так, — її серце настільки гучно калатало, що вона сама себе ледь чула.

— Ходімо зі мною, будь ласка.

Чоловік завів її назад до кімнати зілляваріння, викреслив із списку справ «Ліквідувати наслідки підтоплення в підвалі суду» (то ось де його носило) і підійшов, щоб перевірити її роботу.

— Як діяли твої заклинання цього разу?

Не довіряючи власному голосу, дівчина тицьнула на його інструкції. Вона додала примітки до кожного зілля. Найсильніше (і зварене першим) діятиме сім повних місяців. Далі справи пішли гірше.

— Годиться, — зронив Блеквелл.

І поки він читав замовляння над кожним настоєм, щоб переконатися у правильності їх приготування, дівчина запевняла себе, що їй байдуже на результат. Власне, їй хотілося, щоб вона *не впоралася*. Блеквелл звелів їй докладати максимум зусиль, тож їй не залишалося нічого іншого, а якщо її максимуму виявиться замало (якщо йому доведеться втрутитися і виконати роботу самому), то, можливо, на руйнування просто не залишиться часу. Можливо... можливо, він відпустить її, угода далі зв’язуватиме їх, та вже у цілковитій тиші.

Усі її зілля по черзі почали набувати темно-зеленого кольору.

— Прекрасно, — мовив Блеквелл.

Дівчина не знала, що її більше дратувало: те, що їй таки вдалося, чи те, що його слова пронизали її тіло струмом, схожим на магію. Та попри *все*, десь у глибині душі їй кортіло виконувати цю роботу і якнайкраще.

¹¹ Заклинання, яке діяло протягом трьох місячних циклів.

make the vitamin brew?"

"I didn't want to ruin it." She leaned against the wall to take some of the strain off her back and legs. "I'll prepare it tomorrow morning when I'm not so drained."

His gaze shifted from the paper to her. "How are you?"

"Fine," she said, throwing the word at him like a knife. He didn't get to do this to her and then inquire solicitously about her health.

"I'll drive you home."

"No!"

"Really—"

"I like the woods," she put in quickly before he could turn it into an order, and tried to change the subject. "Who is the vitamin brew for?"

"Anna, Evan and Tommy Clark. The seven-year-old with the earache problem and her younger siblings."

She frowned, wondering what the children had in common with famished sailors, and then the answer came to her like a wallop to the head. The Clarks didn't have enough money for a doctor. They probably didn't have enough for other necessities as well.

"You think they're malnourished," she said.

"Almost certainly."

"Will this help?"

"It should."

Her anger and fear ebbed slightly. An unusual sort of terrorist, Omnimancer Blackwell.

"Mrs. Clark didn't ask for that, did she." Beatrix looked him in the eye for the first time that day. "She couldn't have known such a thing existed."

"No child should have to go hungry," he muttered.

It sounded like the voice of experience. Guilt pricked at her—why hadn't she noticed? Why hadn't she shared her lunches with him at school rather than haring off during the break to read books in the

Він ще раз переглянув її нотатки і спохмурнів.

— Чому ти не зварила вітамінне зілля?

— Я боялася його зіпсувати, — вона сперлася на стіну, щоб трохи розслабити спину і ноги. — Я приготую його завтра вранці, мені треба набратися сил.

Він перевів погляд з нотаток на неї.

— Як твоє самопочуття?

— Добре, — відказала дівчина, метнувши в нього цим словом, мов ножем. Він не мав права так з нею поводитися, а потім турботливо цікавитися її здоров'ям.

— Я відвезу тебе додому.

— Нізащо!

— Серйозно...

— Я ж люблю ліс, — швиденько кинула вона, перш ніж він встиг перетворити свої слова на наказ, і з'їхала геть із теми. — А для кого це вітамінне зілля?

— Для Анни, Евана і Томмі Кларків. Семирічна дівчинка, яка страждає від болю у вухах, та її молодші брати.

Вона насупилася, розмірковуючи, що спільного мають ці діти з голодними моряками, аж раптом їй у голову вдарила відповідь. Кларки не мали достатньо грошей, щоб звернутися до лікаря. Напевно, їм не вистачало коштів і на інші необхідні речі.

— Гадаєте, вони недоїдають? — запитала дівчина.

— Цілком імовірно.

— А це допоможе?

— Повинно.

Її лють і тривога помалу вщухли. Терорист він рідкісний, цей Верховний маг Блеквелл.

— Місіс Кларк же не просила такого, вірно? — Вперше за цей день Беатрікс подивилася йому в очі. — Вона і гадки не мала, що такі речі насправді існують.

— Жодна дитина не мусить голодувати, — пробурмотів він.

В голосі відчувався досвід. Докори сумління гризли її: чому вона

glen and imagine herself at Hazelhurst?

“If you’re certain you want to walk home, you’re free to go,” he said, breaking the charged silence. “Hand me whatever leaves you have left in your pockets, please.”

As she obeyed his nominal request, he narrowed his eyes, frowning. “Hang on.” She flinched involuntarily into the wall as he put out a hand and plucked two hairs from her head that had slipped out of her bun.

They were silver.

“Wizards usually save their first magic-tinted hair.” He stepped back, allowing her to breathe again. “I’m afraid you can’t.”

He pulled out a leaf and murmured a spell. The offending specimens went scorched-black before disappearing altogether, as if he’d burned them.

“You can’t just cast a spell to turn them back to their original color?” she asked, wanting to avoid having them plucked from her scalp one by one. Wanting even more to avoid having his hands in her hair.

“Possibly, but then you’d have the remnants of magic around you constantly. Should someone discover that, it would look suspicious. You’re not likely to develop more than a few silver hairs a week—I promise you won’t lose many.”

“But traces of spellwork disappear within minutes,” Beatrix said, parroting the encyclopedia she’d read on the fateful day she’d cast her first spell.

“I thought so, too. It turns out that someone has developed a new spell to pick up on those traces for much longer.”

Her heartbeat revved from excitement this time, not fear. “How long?” “Days, possibly weeks.”

He could determine once and for all if Garrett cast spells in her house. If there *were* enchantments, then they would know why the wizard was really in town. If there weren’t—well, perhaps Garrett was being straight with her. Perhaps she could trust him to a certain extent.

цього не помітила? Чому вона не поділилася з ним своїм обідом у школі, а замість цього втекла під час перерви, щоб почитати книжки в гірській долині й уявити себе в Гейзелгерсті?

— Якщо ти дійсно хочеш дістатися дому пішки, то можеш йти, — розірвав він напружену тишу. — Тільки віддай мені, будь ласка, все листя, що залишилося у твоїх кишенях.

Вона слухняно виконала його формальне прохання, він примружив очі і насупився.

— Стривай...

Вона мимоволі відсахнулася до стіни, коли він простягнув руку і висмикнув з її голови два волоски, що вибилися з пучка.

Сріблястого кольору.

— Чаклуни зазвичай бережуть своє перше фарбоване магією волосся, — він відійшов, дозволивши їй знову дихати. — На жаль, тобі так не можна.

Чоловік витягнув листок і промурмотів заклинання. Екземпляри-винуватці почорніли, а потім зникли, немов він їх спалив.

— Невже не можна просто вимовити заклинання і повернути свій колишній колір? — поцікавилася вона, аби лиш не висмикувати кожную волосину з голови. Або ще краще — аби його руки не торкалися її волосся.

— Можна, та потім довкола тебе постійно висітимуть залишки магії. Якщо хтось це помітить, виникнуть підозри. За тиждень у тебе з’явиться не більше кількох сивих волосин. Запевняю, багато волосся ти точно не втрапиш.

— Втім, сліди чаклунства щезають за лічені хвилини, — Беатрікс процитувала слова з енциклопедії, яку вона прочитала в той доленосний день, коли вперше вимовила заклинання.

— І я так думав. Виявляється, хтось вигадав нове заклинання, яке дозволяє вловлювати ці сліди протягом тривалого часу.

Цього разу її серце билося від захоплення, а не від страху.

— Як довго?

— Кілька днів, можливо тижнів.

Він міг би відразу ж визначити, чи використовував Гаррет

Perhaps (oh please God) she could help him stop Blackwell before something or someone was destroyed, and extract herself from this nightmare.

“I want you to cast this spell in my house,” she said—quickly, before she could think of reasons not to go through with it.

“What? Why?”

“Cast the spell in my house or you will harm my sister, her efforts with the Women’s League for—”

“All right, all right,” he said, putting up his hands, stopping her before she could call on his Vow. “I’ll do it. But first explain to me *why* you believe you have traces of magic in your house.”

She intended to say, “Because we have a leak in the organization, and I want to make sure it’s not a magical one.” That wasn’t a lie. But different words tumbled automatically from her mouth, the absolute truth extracted by his demand.

“A wizard visited yesterday.” Damn, damn, *damn*.

He sucked in a sharp breath. “Who was it?”

“He said his name is Theo Garrett.”

“Tall, aquiline nose, about our age?”

“Yes,” she said. “You know him?”

“In a manner of speaking.” He crossed his arms. “Tell me what he said.”

The words rushed out: “He asked me why I was working for you, why you *wanted* me to work for you, what you have me do. He said you were handling a sensitive project for the Army, and they want to know why you quit. He asked if I’ve seen you work on anything that didn’t appear to be omnimancy, and he asked me to keep an eye out for ‘anything untoward.’”

She gasped for breath, miserable. So much for Garrett’s element of surprise. But Blackwell did not seem astonished by these revelations. Either he already knew the Army was investigating—that could be why a general showed up last week—or he’d expected they would come after him.

заклинання у її будинку. Якщо вони дійсно *були*, то стало б цілком зрозуміло, чому насправді чаклун приїхав до міста. А якщо ні — то, може, Гаррет казав їй правду. Може, їй слід було довіряти йому хоч трішки. Може (Боже, тільки б воно так було), вона б допомогла йому зупинити Блеквелла, перш ніж щось або хтось загине, і вирватися з цього кошмару.

— Я хочу, щоб Ви прочитали це заклинання в моєму будинку, — випалила вона, поки ще не встигла передумати.

— Що? Навіщо?

— Прочитайте це заклинання в моєму будинку, інакше зашкодите моїй сестрі, її діяльності у Лізі жінок...

— Добре, добре, — загукав він, здіймаючи руки, щоб зупинити її, перш ніж вона встигла договорити слова із його Клятви. — Я згоден. Та спершу поясни мені, *чому* ти думаєш, що у вашому домі є сліди магії.

Беатрікс хотіла сказати: «Тому що в нашій організації є пацюк, і я хочу переконатися, що він ніяк не пов’язаний з магією». Чесно. Натомість з її вуст мимоволі полетіли зовсім інші слова — чистісінька правда, яку його вимога просто видушила назовні.

— Вчора до нас приходив один чаклун.

Чорт, чорт, *чорт*.

Він різко ковтнув повітря.

— І хто то був?

— Назвався як Тео Гаррет.

— Високий, горбоносий, приблизно нашого віку?

— Так, — підтвердила вона. — Ви з ним знайомі?

— Типу того, — він схрестив руки. — Розкажи, що він говорив.

І слова вирвались самі собою:

— Він розпитував мене, чому я працюю на Вас, чому Ви *хотіли*, щоб саме я працювала на Вас, які завдання Ви мені доручаєте. Говорив про секретний проєкт для Армії, над яким Ви працюєте, і що їм треба знати, чому Ви звільнилися. Просив мене розповісти, чи не бачила я, щоб Ви займалися чимось, що не схоже на Ваш вид магії, і попросив стежити за «будь-якими підозрілими діями».

Їй бракувало повітря, вона почувалася жалюгідно. Ось і весь ефект

“I suppose I don’t need to ask why you neglected to mention this of your own volition,” Blackwell said, a bitter twist to the words.

“No,” she said between deep breaths. “You don’t.”

“Tell me what you said to him. *All* of it.”

“You’re making me work for you against my will. I primarily assist you with brewing. I’ve never seen you do anything that’s not related to omnimancing. I wish I could tell him something of use but I can’t.” She tried to stop there, but the magic opened her mouth, moved her tongue and pressed the rest out. “And I would give him information to help put you in prison, if I could.”

“Ah,” he said—a soft, dangerous sound. She thought of the *fordēst* spell and shivered convulsively. “Well, Miss Harper, I have things I need to accomplish first, so please don’t rush.”

When he pulled three oak leaves from his coat, it was all she could do not to turn and run. But she had no illusions that she could get far—he could bring her to a halt with a single word—and she preferred to keep what was left of her self-respect.

“I believe Wizard Garrett is in town today,” Blackwell said. “I’ll come with you as promised, but I’d rather he not know I’ve left the house empty.

Heolod,” he murmured, and faded into nothing.

Had he transported himself to her house? There’d been no popping sound

...

“Omnimancer?”

She put out a hand, a reflex action—and invisible fingers brushed against hers. “Here.”

Disconcerting. Very disconcerting.

“After you,” he said.

As they walked down his expansive lawn, he murmured, “Why do you believe Wizard Garrett is a threat to your sister and the

несподіванки, на який сподівався Гаррет. А от Блеквелл анітрохи не здивувався цьому одкровенню. Або він уже знав, що Армія займається розслідуванням (може, через це й явився генерал минулого тижня), або чекав, що за ним прийдуть.

— Гадаю, не треба запитувати, чому ти не згадала про це з власної волі, — з гіркотою в голосі вимовив Блеквелл.

— Не треба, — відповіла вона, переводячи подих. — Це зайве.

— Розповідай, що ти йому наговорила. *Все* до дрібниць.

— Ви змушуєте мене працювати на Вас проти моєї ж волі. Насамперед я допомагаю Вам у зіллеварінні. Я ніколи не помічала, щоб Ви займалися чимось, окрім магії. Я би хотіла сказати йому щось корисне, але не можу, — вона спробувала замовкнути, та чари самі потягнули її за язик і виштовхали решту слів. — Якби моя воля, я б поділилася з ним інформацією, яка б допомогла запроторити вас до в’язниці.

— А-а, — тихо і загрозово протягнув він. Вона згадала про заклинання *«fordēst»* і здригнулася. — Що ж, міс Гарпер, спершу я маю дещо зробити, тож, будь ласка, не поспішай.

Коли він вийняв з кишені свого плаща три дубові листки, вона мало не зірвалась тікати. Втім, дівчина чудово знала: втеча марна (одного його слова вистачило б зупинити її), тож їй лишалось бодай вберегти залишки власної гідності.

— Гадаю, чаклун Гаррет сьогодні в місті, — мовив Блеквелл. — Я піду з тобою, як і обіцяв, але краще йому не знати, що будинок лишився без нагляду.

— *«Heolod¹²»*, — пробурмотів він і розчинився в повітрі.

Невже він телепортувався до неї додому? А як же характерний ляск?

...

— Верховний магу?

Беатрікс машинально простягнула руку, і невидимі пальці торкнулися її.

— Сюди.

¹² (староангл.) «морок», «пітьма».

League?”

“The last time I took a wizard at face value ...”

Perhaps it was just the wind, but she thought she heard him sigh.

She stepped into the forest, tense muscles loosening as she took her first breath of mossy air. This place was the one constant in a life that seemed always to be taking unexpected turns, usually for the worse, and she intended to walk home in it without once thinking of the wizard behind her.

“Why, Miss Harper,” said an entirely different wizard—tall, dark-eyed and aquiline-nosed. “Fancy meeting you here.”

Chapter Sixteen

Peter stood, not moving, hardly breathing, as Miss Harper took Garrett to task for jumping out of a tree at her. Either she didn't know what he did, or the woman had no fear.

The military offered few career options for wizards. Most did R&D. Some specialized in the combat equivalent of omnimancy, casting shields, setting off explosions and keeping soldiers from bleeding to death. Almost all the rest were spies and assassins.

No mystery about the category Garrett fell into.

“You're right, of course,” the man was saying—to Miss Harper. “One does not as a rule enjoy having wizards rain down on them. By way of apology, let me walk you home. I take it the forest is the shortest way there?”

“No. I mean—yes, it is, but you needn't walk me home.”

“You don't like me,” Garrett said, as if it were an interesting discussion point. Or possibly a first.

“It's more that I don't like wizards.” She smiled in that

Бентежно. Вельми бентежно.

— Після вас, — мовив Блеквелл.

І поки вони йшли його розкішним подвір'ям, Пітер тихо запитав:

— Чому ти вважаєш, що чаклун Гаррет загрожує твоїй сестрі та Лізі?

— Минулого разу, коли я повірила чаклуну на слово...

Чи то вітер так повіяв, чи то їй почулося ледь вловиме зітхання Блеквелла.

Ступивши на землю лісу, дівчина зробила перший ковток повітря, просякнutoго запахом моху, і відчула, як розслабляються напружені м'язи. Цим місцем, яке завжди здавалося таким незмінним у її житті, сповненому несподіванок, зазвичай поганих, вона хотіла прогулятися додому, забувши про чаклуна за її спиною.

— Ой, міс Гарпер, — озвався зовсім інший чаклун — високий, темноокий, горбоносий. — Як незвично зустріти Вас тут.

Розділ шістнадцятий

Пітер непорушно стояв, майже не дихаючи, поки міс Гарпер вичитувала Гаррета за його нахабну появу зненацька. Або ж вона не усвідомлювала, що він зробив, або ж ця пані не мала ні краплі страху.

У військовій службі для чаклунів було не так і багато кар'єрних можливостей. Здебільшого вони займалися науковими дослідженнями та розробками. Деякі спеціалізувалися на бойових заклинаннях, як-от створення захисних щитів, підривання об'єктів та порятунок солдатів від смертельних кровотеч. А майже всі інші ставали шпигунами та найманими вбивцями.

Не секрет, до якої з цих категорій належав Гаррет.

— Звісно, Ви маєте рацію, — мовив чоловік... до міс Гарпер. — Зазвичай ніхто не любить, коли чаклуни падають як сніг на голову. На знак вибачення, дозвольте провести Вас додому. Припускаю, що найкоротший шлях веде через ліс, вірно?

— Ні. У сенсі, так, але проводити мене додому не обов'язково.

— Не подобаюся я Вам, — відповів Гаррет так, ніби то була цікава

sardonic, crooked way of hers, right side of her mouth quirking higher than the left.

Garrett grinned back. “I can’t very well blame you. Though it seems only fair to walk with me until you can decide whether I’m disagreeable on my own account.”

“Some other time, perhaps? I have just enough energy to get home. I don’t think it would stretch so far as to allow a conversation, which would make for a very dull trip.”

“Come with me, then, and you won’t have to walk at all,” Garrett said, holding out a hand.

Peter glared at him, which naturally had no effect at all. Miss Harper looked intrigued.

“Are you offering to take me home magically? How does that work, exactly—is it instantaneous?”

“Nearly.”

“Should I be concerned we’ll appear at our destination with body parts rearranged?”

“Hasn’t happened even *once*,” Garrett said, putting a hand to his heart. “To me or anyone else.”

“And how long have wizards been traveling this way?” she asked skeptically.

He laughed. “You ought to be a prosecutor. Fine, only for several years. But it’s perfectly safe—researchers have been teleporting for at least a generation. We just couldn’t use it to get farther than a few feet until someone developed fuel with more of a kick.”

Peter suppressed a sigh. That someone was him. He wished he hadn’t, considering what it had led to.

Garrett dipped his fingers into an interior pocket and came out with a “red”—a teleportation leaf the color of cherries. “Shall we?”

“Was that picked *after* it started to turn? I should have thought that would make it less effective.”

“The color is artificial. It’s to ensure we don’t mix it up with a

тема для обговорення. Або ж, може, взагалі перша.

— Радше мені не до вподоби чаклуни, — у неї з’явилася та саркастична, трохи скривлена посмішка, коли правий куточок рота піднімається вище за лівий.

Гаррет всміхнувся у відповідь.

— Я не в праві Вас судити. Хоча, було б справедливо, якби Ви пройшлися зі мною, а там вже вирішите, чи приємна Вам моя компанія.

— Можливо, іншим разом? Моїх сил вистачить лише на дорогу додому. Не думаю, що їх стане для бесіди, а без неї прогулянка буде ну вельми нудною.

— Тоді ходімо зі мною, і Вам не придется йти пішки, — і Гаррет простягнув руку.

Пітер блиснув на нього з-під лоба — марно, ясна річ. А ось міс Гарпер пожвавішала.

— Тобто Ви пропонуєте провести мене додому магічним способом? І як саме воно працює — я і кліпнути не встигну?

— Майже.

— Мені варто хвилюватися, що на місці призначення ми опинимося з переплутаними частинами тіл?

— Ще *жодного* разу такого не траплялося, — запевнив Гаррет, тримаючи руку на серці. — Ні зі мною, ні з кимось іншим.

— І як давно чаклуни так «катаються»? — у її голосі звучав скептицизм.

Він розсміявся.

— Вам би в прокурори. Що ж, всього-на-всього кілька років. Але це цілком безпечно — науковці практикують телепортацію вже принаймні одне покоління. Просто раніше ми не могли переміщатися далі, ніж на кілька метрів, поки хтось не винайшов паливо з більшою потужністю.

Пітер придушено зітхнув. Цей «хтось» — це він. Краще б він цього не робив, зважаючи на те, до чого це призвело.

Гаррет занурив руку у внутрішню кишеню і дістав щось «червоне» — листок для телепортації кольору вишні.

— Йдемо?

regular leaf and waste it on another spell.”

She eyed it, clearly intrigued. “How does it work?”

Garrett smirked. “I’m afraid that information is—”

“—classified,” she finished for him, rolling her eyes.

“Annoying, isn’t it? I get told that a lot, too. So—coming?”

As she took a step toward the wizard, her knees buckled.

Garrett sprung forward and caught her—so quickly it was alarming.

“Thank you,” she said, voice catching.

“You really are exhausted.” He gazed down at her. This too was alarming. “What on earth did Blackwell have you do today?”

Peter could see by her expression that she wished she could tell the truth, never mind the implications it might have for her. But her Vow stood in the way. She cleared her throat. “Cleaning.”

“The lout.”

“Absolutely and completely.”

She had regained her footing, but Garrett did not let go. Peter had the urge to chuck a stone at him. Seducing your target’s assistant to get information was *terrible* form.

He glanced back at Miss Harper in time to see her raise a challenging eyebrow. “This spell requires a long stretch of standing still, I take it?”

He nearly gave himself away by laughing. Garrett’s own lips turned up as he said, “Just didn’t want to rush you. Ready? Hang on—*gefaran!*”

They dematerialized, setting off Peter’s charmed locket. He fumbled for it with fingers he couldn’t see and held it away from his chest for the few seconds it needed to cool down.

Then he took off for Miss Harper’s house at a sprint. His days of burning through high-grade fuel on a whim ended when he left D.C. His two remaining reds were tucked in a breast pocket of his coat for

— Його зірвали *після* того, як він почав змінювати колір? Я думала, це зменшує його силу.

— Забарвлення не справжнє. Це щоб ми не переплутали його зі звичайним листям і не змарнували на інше заклинання.

У її очах читався очевидний інтерес.

— Як воно працює?

Гаррет із посмішкою відповів:

— Боюся, що ця інформація...

— ...цілком таємна, — закотивши очі, докинула вона.

— Бісить, еге ж? Я теж часто таке чую. То що, ходімо зі мною?

Щойно вона зробила крок у бік чаклуна, як її коліна підкосилися.

Гаррет миттєво підхопив її. Так швидко, що аж дивно.

— Дякую, — хрипло вимовила вона.

— Ви й справді знесилені. — Він опустив на неї погляд. І це теж насторожило. — Чим же Блеквелл змусив Вас сьогодні займатися?

З виразу обличчя дівчини Пітер розумів, що їй кортить сказати правду, і байдуже, чим це може для неї обернутися. Але на заваді стояла її Клятва. Беатрікс кашлянула.

— Прибиранням.

— От паскудник.

— Цілком і повністю.

Дівчина підвелася, але Гаррет не відпускав її. Пітеру страшенно хотілося кинути в нього каменюкою. Зваблювати помічницю своєї мішені, щоб вивідати інформацію — яка *гидота*.

Якраз у цей момент він глянув на міс Гарпер і уледів, як вона невдоволено підняла брову.

— Я так розумію, для цього заклинання треба довго й непорушно стояти?

Його ледь не виказав сміх. Губи Гаррета вигнулися в посмішці зі словами:

emergencies, and catching up with Garrett and Miss Harper did not qualify. But the thought of her alone with that spy-or-assassin did keep him running far past the point he otherwise would have slowed to a walk.

When he finally pulled into sight of her back yard twelve minutes later, he was just in time to see the wizard dematerialize again—this time by himself. Miss Harper stood in her gazebo, looking at the spot that had been Garrett and now was thin air. Peter caught his breath, relieved she was fine even though he'd had no reason to expect otherwise, and cleared his throat.

She swung about, looking not so much startled as wary.

“Can I safely reappear?” he said, keeping his voice down.

“Wait here—I'll be right back.”

Sweat trickled down his hairline as he stood at the edge of her property. He supposed he should have cast a cooling spell before he dashed through the woods in the encore heat wave that always seemed to come in September, but somehow the weather hadn't registered. He wiped his forehead, glad for the temperature-control spell worked into his coat, and glanced around the yard as he waited for Miss Harper to return.

A garden extended across most of it. He remembered flowers there twenty years ago, delicate blooms in yellow and red where lettuce, tomatoes and cabbage now grew, and couldn't help feeling sorry about the change. The flowers had been the one thing about this place—Cedarwood?—that he'd really liked. Everything else had stoked up envy. The flowers had such a quiet, undemanding beauty that looking at them had always calmed him.

But you couldn't make a meal of them.

Minutes ticked by. What was she doing? When she finally opened the back door, her expression was apologetic.

“My sister's in class, but one of our boarders was here,” she

— Просто не хотів Вас квапити. Готові? Тоді тримайтеся: «*gefaran!*»¹³».

Вони розчинились, і у Пітера запалав його чарівний медальйон. Намацавши невидимими пальцями, чоловік відтягнув його подалі від грудей на кілька секунд, поки той охолонув.

А потім він стрімголов помчав до будинку міс Гарпер. Ті часи, коли він витрачав високоякісне паливо за власним бажанням, минули з моменту переїзду з Вашингтона. Двох останніх «червоних» він сховав у нагрудній кишені плаща на випадок надзвичайних ситуацій, але наздоганяти Гаррета і міс Гарпер того не варте. Та від думки про те, що вона залишилася наодинці з тим чи то шпигуном, чи то вбивцею, Пітер не зупинявся, хоча за інших обставин давно б уже сповільнився і просто йшов.

Нарешті, через дванадцять хвилин, він опинився на задньому подвір'ї її будинку і встиг побачити, як чаклун знову телепортувався — цього разу сам. Міс Гарпер стояла в альтанці і розглядала місце, де щойно був Гаррет, а тепер — порожнеча. З полегшенням, що з нею все гаразд, хоча не було жодних підстав очікувати іншого, Пітер відсапався і прокашлявся.

Дівчина крутнулася, скоріше не від страху, а з обережності.

— Я вже можу показатися? — тихим голосом спитав Пітер.

— Почекайте тут, я зараз повернусь.

Піт цівками збігав з його чола, поки він чекав на краю її обійстя. Йому слід було б накласти заклинання охолодження, перш ніж рвонути через ліс у таку спеку, що завжди наставала у вересні, але погоду він якось не врахував. Витерши чоло, Пітер потішився, що в плащі є чари терморегуляції, а потім окинув поглядом двір, чекаючи на повернення міс Гарпер.

Більшу частину ділянки займав сад. Він пригадував, як двадцять років тому там росли квіти — ніжні жовті та червоні бутони, а тепер там росли салат, помідори та капуста, і йому стало прикро від таких змін. Квіти — єдине, що йому по-справжньому подобалося в цьому місці (в Сідарвуді, чи як його там). Все інше викликало заздрість. У квітах відчувалась така

¹³ (староангл.) *faran* — «переміщатися», «подорожувати».

said as he canceled the invisibility spell in her kitchen. “I asked her to run an errand for me.”

He had no idea she’d taken on boarders. He supposed she had no choice if she wanted to pay for college. But his twinge of sympathy was muted by the thought that she had a big house that could be rented out and a large yard that could be gardened, whereas his grandmother’s second-floor apartment had one bedroom and no land at all.

He glanced around, struck by how familiar her kitchen seemed—exactly as he’d remembered it, in fact, except now faded by austerity. Not as bad as his grandmother’s home had been, but the signs were there. Walls in need of new paint. Several cracked-and-mended tiles on the kitchen floor. Appliances twenty years out of date. He followed her into the hall and saw the same furniture in the sitting room that had been there when he was a boy, with nothing done since to spruce it up.

“This is the most likely place for a spell,” she said, gesturing to the sitting room, “but it could have been cast anywhere. He was left alone for a while, unfortunately.”

He forced himself to stop looking at the signs of her fall from affluence. “I’d better check outside, then. My telephone was tapped at the junction box, so yours might be, too.”

She stared at him. Quickly, before she could ask questions, he added, “When did he show up?”

“While most of us were still at church. But why—”

“Did he jump out of here? Teleport, I mean,” he said, thinking the slang word might confuse her.

“Yes—outside, in the front yard. Omnimancer—”

“He cast three spells in Ellicott Mills Sunday morning. Two during church and one about a half-hour after.”

That got her attention. “How do you know?”

“Magic,” he said, trying for deadpan but not quite managing. His lips quirked of their own accord.

She started to laugh. In one second flat she choked it off,

тиха, невибаглива краса, і він завжди знаходив у них умиротворення.

Якби ж їх ще можна було з’їсти.

Час минав. Що вона робила? Нарешті вона відчинила задні двері, на її обличчі читалося вибачення.

— Моя сестра на заняттях, проте одна з наших мешканок була вдома, — пояснила вона, коли Пітер вже зняв заклинання невидимості у неї на кухні. — Я доручила їй дещо зробити для мене.

Він і гадки не мав, що у неї вдома ще є жильці. Припускав, що у неї не було вибору, якщо вона хотіла оплатити коледж. Але порив співчуття заглушила інша думка: її будинок величезний, його можна здавати в оренду, а просторе подвір’я — перетворити на сад. У квартирі його бабусі на другому поверсі була лише одна спальня і ніякої земельної ділянки.

Він роззирнувся, дивуючись, наскільки знайомою здавалася йому ця кухня — точнісінько так він і пам’ятав її, хіба що тепер вона поблякла від жорсткої економії. Не настільки запущена, як бабусина оселя, але певні ознаки були. Стіни, що давно вже не бачили нової фарби. Декілька тріснутих і підлатаних кахлів на підлозі кухні. Застаріле на двадцять років побутове начиння. Слідом за нею він увійшов до вітальні і побачив ті самі меблі, ще із його дитинства. З того часу ніхто їх так і не оновив.

— Ось тут скоріше за все і наклали заклинання, — почала вона, махнувши рукою на вітальню, — хоча це могло статися де завгодно. На жаль, на якийсь час чоловіка залишили самого.

Змусивши себе припинити споглядати ознаки її падіння з вершин заможності, він мовив:

— Тоді мені ліпше перевірити надворі. Мій телефон прослуховували через розподільну коробку, можливо, і ваш теж.

Вона втупилася в нього. Миттю, перш ніж вона встигла задати питання, він додав:

— Коли він приходив?

— У той час, коли більшість з нас ще знаходилася в церкві. Але навіщо...

— Він звідси вискочив? У сенсі, телепортувався, — уточнив Пітер, вирішивши, що сленгове слово може її збити з пантелику.

expression turned somber. He could catch her train of thought as easily as if she'd handed him a ticket: She didn't want to let herself enjoy his company for even one unguarded moment.

His voice sounded wrong in his ears as he said "stay here"—and he realized too late what those words would do. She was stuck in place, eyes wide and accusing. "Please," he snapped, undoing the effect of his order, and stalked out.

Her junction box was unmolested. He retrieved his stones from the ground around it, slipped back into the house and set them in each corner of the sitting room as she watched from the hallway.

"Demarcation," he explained, sensing her bottled-up question. "The spell needs limits to work."

The room lit up with his incantation. He took a step backward into the hallway so he could get the full view of the room.

"What are we looking for?" she asked, frowning.

"White areas, breaks in the red—like that," he said, gesturing to where he'd been standing when he cast. "That was my spell, and I don't see anything else. But we'd better check under the furniture."

"Wait, teach me the spell. We could go faster if we split up the house."

He translated this as *I don't want to be in the same room with you*, and in that they were in complete agreement. Her mere presence excoriated him.

"All right." He fished four more stones from a pocket and

— Так, знадвору, перед будинком. Верховний магу...

— У неділю вранці він вимовив три заклинання в Еллікот-Міллз. Двоє під час служби в церкві і одне приблизно через півгодини опісля.

На це вона звернула увагу.

— Як Ви дізналися?

— Магія, — відповів він, намагаючись зберегти серйозний вираз обличчя, але йому не дуже це вдалося. Уста мимоволі вигнулися у посмішку.

Дівчина розсміялася. Та за мить вона задушила свій сміх, її обличчя застигло в суворій гримасі. Він міг прочитати її думки так само легко, немовби вона дала йому на це право: Беатрікс нізачо не хотіла дозволити собі бодай на мить розслабитися в його присутності.

Вимовлені слова «стій на місці» якимось інакше звучали у Пітера в голові, і він надто пізно збагнув, як саме вони можуть вплинути на неї. Беатрікс залякла, витріщивши очі і звинувачуючи його поглядом. Різко докинуте «прошу» звело його наказ нанівець, і чоловік подався геть із кімнати.

Розподільну коробку ніхто не чіпав. Він підняв із землі викладені по колу камені, повернувся до будинку і розклав їх по кутах вітальні, тоді як Беатрікс стежила за цим дійством із передпокою.

— Демаркація, — пояснив він, передчуваючи її назріваюче запитання. — Щоб заклинання спрацювало, треба встановити межі.

Кімнату залило світлом від його замовляння. Він відійшов на крок назад у передпокій, щоб повністю оглянути приміщення.

— Що саме ми шукаємо? — спитала вона, злегка звівши брови до купи.

— Білі зони, вкраплення в червоному — щось на зразок цього, — відповів Пітер і показав рукою на місце, де сам стояв, коли чаклував. — То було моє заклинання, більше тут нічого не бачу. Але перевірити під меблями не завадить.

— Стійте, скажіть мені заклинання. Якщо розділимось, то зможемо швидше оглянути будинок.

У його перекладі це звучало як «я не хочу бути з тобою на одному

dropped them into her hands, along with a handful of leaves. “The incantation is *lang rēad lēoht*.”

She repeated it three times, fixing her pronunciation before he could correct her. Apt pupil.

Eyes on the stones, she said: “May I have your permission to tell my sister and her vice president in the League that you checked the house and found no sign of magical interference, should that fortuitously prove to be the case?”

He hesitated. He wanted to say no, but he didn’t know how far his Vow would reach—and he was loath to find out, because then she would know exactly how far she could push.

“All right,” he said. “But don’t tell anyone else.”

“And may I also have your permission to use this spell in the future as long as there’s no danger of anyone seeing me cast it?”

“Miss Harper—”

“Please,” she said, face tight with a tension he felt in his own muscles, deep into his very bones. He understood what it meant to oppose Washington. He seemed to understand *her*, in fact, with some instinct that was as unwanted as it was unsettling.

“Yes,” he muttered, turning away.

She tackled the dining room, kitchen and study while he dispatched the less-involved living room, basement, stairs and bathroom. She caught up with him as he paused at the threshold of a bedroom on the second floor.

“Here, too?” he asked.

“Everywhere,” she said, moving to the next room with a grim air.

It took longer to get through that level. He found no previously cast spells there, but his eyes started to play tricks on him. Several times he thought he saw a bit of white glinting amid the red in the air near him. Closer inspection always turned up nothing.

The smaller third level, taken up entirely by the late Mr. and Mrs. Harper’s bedroom suite, was even less changed than the rest of

квадратному метрі». Хоч у чомусь вони повністю співпали. Одна лише її присутність будила в ньому звіра.

— Ну добре, — він вийняв із кишені ще чотири камені і разом із жменькою листя сунув їй у руки. — Промовляй *«lang rēad lēoht»*.

Дівчина повторила ці слова тричі, відточуючи вимову, аби він не встиг її виправити. Здібна учениця.

Не зводячи очей з каменів, вона заговорила:

— Чи можу я отримати Вашу згоду, щоб розповісти сестрі та її віце-президентці в Лізі про вашу перевірку будинку та відсутність слідів магічного втручання, у тому випадку, якщо це дійсно так?

Він засумнівався. Йому кортіло сказати «ні», але Пітер не знав, де саме закінчуються межі його Клятви: а йому геть не хотілося б це знати, бо тоді Беатрікс точно зрозуміє, як далеко вона зможе зайти.

— Ну добре, — вирішив він. — Але більше ні слова нікому.

— І чи можу я ще отримати згоду на використання цього заклинання в майбутньому, тільки якщо ніхто мене не бачитиме?

— Міс Гарпер...

— Благаю, — попросила вона, тримаючи обличчя у напрузі, яку він відчував у своїх м’язах, аж до самісіньких кісток. Він усвідомлював, що означає протистояти Вашингтону. Здавалося, він розумів її, насправді, завдяки якомусь інстинкту, який був таким небажаним, таким тривожним.

— Так, — пробурмотів він у сторону.

Спершу дівчина взялася за їдальню, кухню та кабінет, а він — за менш захищені вітальню, підвал, сходи та ванну. Беатрікс наздогнала його на порозі спальні на другому поверсі.

— І тут?

— Повсюди, — понуро озвалася вона і перейшла до сусідньої кімнати.

На цей рівень знадобилось більше часу. Жодних старих заклинань він там не знайшов, але його очі почали грати з ним злий жарт. Кілька разів йому здалося, що він бачить білі зблиски серед червоного кольору в повітрі біля себе. Однак придивившись уважніше, щоразу нічого не знаходив.

Невеличкий третій поверх, який повністю займала спальня покійних

the house. Lack of dust proved someone cleaned it regularly, but otherwise it was a time capsule from a period when his future looked dim and Miss Harper's bright. He demarcated the area, musing about the dramatic U-turns both their lives had taken—though where his was headed did not seem at all promising to him.

A cleared throat. Miss Harper. "Did you find anything downstairs?"

"No. You?"

"Nothing."

He murmured the spell as she passed by and they worked on opposite ends of the expansive room, backs to each other. The drawers were empty but Mr. Harper's suits still hung in the closet, and déjà vu gripped him in a chokehold as he got down on his knees to check the back corners for telltale flashes of white. All he needed to complete the trip back in time was a mop.

As if she had somehow read his mind, Miss Harper said, "Mrs. Price confirmed what you said about my mother."

"You asked her?" he said, startled.

"I had to know."

He added what he'd said to her about Mrs. Harper to his list of things he wished he could take back—not top of the list, but it had pretty awful competition. What on earth did it gain him to make her see her mother as he did? He imagined her grief battering against him, a physical force, and couldn't bring himself to look at her. The silence stretched out, horribly, as he tried to find words better than "I'm sorry."

"That's what you wanted, isn't it." Her voice was sharp with bitterness. "That's why you made me dream that dream."

"What?" He got tangled in Mr. Harper's suits as he tried to stand and had to flail his way free, seeing another glint of white as he swung around. It almost looked as if it was on his chest. "What dream?"

"Of you cleaning my parents' room and overhearing my

містера та місіс Гарпер, залишився практично без змін, порівняно з рештою будинку. Відсутність пилу свідчила про те, що хтось регулярно прибирав тут, але в усьому іншому — це була капсула часу з періоду, коли на нього чекало темне майбутнє, а на міс Гарпер — яскраве. Він позначив межі ділянки, розмірковуючи про карколомні віражі, яких зазнали вони обоє в житті, хоча його доля не видавалась йому перспективною взагалі.

Міс Гарпер. Прокашлялась.

— Ви щось знайшли внизу?

— Ні, а ти?

— Теж нічого.

Пітер пробурмотів заклинання, коли Беатрікс проходила повз. Вони стали по різні боки просторої кімнати, спиною один до одного. У шухлядах нічого не було, але костюми містера Гарпера все ще висіли в шафі. Його пройняло дежавю, коли він опустився на коліна, щоб перевірити дальні закутки на наявність характерних білих зблисків. Швабра — єдине, чого йому бракувало, щоб завершити цю подорож у минуле.

Ніби прочитавши його думки, міс Гарпер мовила:

— Місіс Прайс підтвердила Ваші слова про мою матір.

— Ти питала в неї? — здивувався Пітер.

— Я мусила дізнатися.

Список речей, які він хотів би відмінити, поповнився його словами про місіс Гарпер — хоч вони і не очолили його, але конкуренцію складала неабияку. Чого, бляха, він добився, змусивши її поглянути на матір так, як він? Уявивши, як її горе навалюється на нього зі всієї сили, він не спромігся підвести очі на неї. Моторошна мовчанка затягувалась, поки він намагався знайти слова кращі за «мені шкода».

— Ви ж цього хотіли, я права? — у її різкому тоні відчувалася гіркота. — Ось чому ви змусили мене побачити той сон.

— Що? — він заплутався в костюмах містера Гарпера, і йому довелось вириватися, щоб звільнитися, аж раптом побачив ще один білий зблиск, коли крутився. Здавалося, ніби він був у нього на грудях. — Який сон?

— Як Ви прибирали кімнату моїх батьків і підслухали мою матір! —

mother!” she said, turning to face him. “Two nights ago—”

She broke off, staring at the air between them in open-mouthed surprise. He saw it as well—two twined threads of bright-white magic.

They traveled from his chest to hers.

“Oh, God,” she whispered. She backed away as if she could disconnect herself from him, the line of magic between them getting longer and thinner but not disappearing.

Peter braced himself against the wall, feeling sick. “Did you dream of an explosion last night?”

His question stopped her in her tracks. “Yes.”

“And three nights ago—you dreamt of your mother dying?”

She staggered as if he’d struck her. He rushed forward, thinking she might faint, but instead she closed the distance between them and grabbed his arms.

“*What have you done?*” she yelled.

“Nothing!” She was nearly his height, leaving him nowhere to look but into furious eyes reflecting the red of the room. “Nothing except entering into a Vow with you at the same time you entered into a Vow with me.”

“Did you *know* this would happen?”

“No,” he snapped, pulling free. “This isn’t a frequently cast spell, and I’ve never heard of it used to bind two parties together with a pair of contracts. It appears we’ve discovered a side effect. You’re not to talk, write or otherwise communicate about the contents of my dreams, and the fact that mine are yours and vice versa, to *anyone*.”

“The contract I signed harms my sister, her efforts with the League and the League generally, and I want you to destroy it immediately!”

Nothing happened. He crossed his arms, frowning. “Trying to wiggle out of your obligations, are you?”

She jabbed a finger at him so aggressively, he was glad he’d already thought to issue a no-violence order. “How am I to sleep at night knowing you’re either foisting your dreams on me or watching

випалила вона йому в обличчя. — Два дні тому...

Вона мовчки втупилась у порожнечу між ними, здивовано відкривши рота. Він теж це побачив — дві переплетені нитки яскраво-білої магії.

Від його грудей до її.

— Божечки, — зашепотіла вона. Беатрікс почала задкувати, ніби намагалася від’єднатися від нього, але ниточка магії між ними довшала і тоншала, та все ж не зникала.

Пітер сперся на стіну, його нудило.

— Тобі минулої ночі снився вибух?

Його питання збило її з ніг.

— Так.

— А три дні тому — тобі наснилася смерть матері?

Дівчину хитнуло, наче він її вдарив. Пітер кинувся до неї, бо подумав, що вона зараз зомліє, але натомість дівчина сама ступила ближче до нього і схопила його за руки.

— *Що Ви накоїли?* — закричала вона.

— Нічого! — їх зріст був майже однаковим, і йому не залишалося нічого іншого, як дивитися в розлючені очі, у яких сяяли відблиски червоного кольору кімнати. - Нічого, хіба що дав тобі Клятву в ту ж мить, що й ти мені.

— Ви *знали*, що таке трапиться?

— Ні, — відрізав чоловік, вириваючись. — Це заклинання не часто накладають, і я ніколи не чув, щоб його використовували для зв’язування двох людей за допомогою пари угод. Мабуть, маємо справу з побічним ефектом. *Нікому* не розповідай, не пиши і не ділись інформацією, про що мої сни, і взагалі, мої сни — це твої, а твої — мої.

— Угода, яку я підписала, шкодить моїй сестрі, її діяльності в Лізі та всій Лізі загалом, і я хочу, щоб Ви її негайно розірвали!

У відповідь — нічого. Він схрестив руки і скривився.

— Намагаєтесь ухилитися від своїх зобов’язань?

Вона так агресивно тицьнула в нього пальцем, що він аж зрадів завчасно виданому наказу не чинити насильства.

my own over my shoulder?”

“You think I’m overjoyed about that? Don’t blame me, Miss Harper. You demanded the second Vow.”

“Oh yes! How could you possibly be to blame for all the actions you took to force me to that point?”

He was tired of feeling guilty. He was trying to keep the world from blowing itself up, and he’d be damned if he was going to stand in the bedroom of the woman who almost ruined his life and let her daughter declare him a villain—even if it was uncomfortably close to the truth.

“I didn’t force you to read that report,” he said. “I didn’t force you to cast those spells. If you were honorable, you would have closed that desk drawer and walked away.”

He’d obviously hit the mark. She turned and sat on her parents’ bed, looking out the window rather than at him.

“You’ve done what I asked,” she said. “You’re free to go. Thank you for proving that there is *one* honest wizard in Ellicott Mills.”

Peter canceled the spell, wishing the wretched Garrett *had* cast something, and swept out of the house.

He had plenty of time on the slog back through the forest to think about everything Miss Harper might see if he continued to dream of past events. Creating Project 96. Testing it with ever-more effective and appalling fuel. Replacing it with an inferior lookalike and ferrying away the original in the dead of night. What if, slipping through some loophole he neglected to close, she found a way to pass the information to Garrett?

He poked at his order from all angles and could not find a weak spot. That left him free to chew over a different miserable thought. God knew what he would dream with Miss Harper watching—judging. His subconscious would be laid bare before her, the person who hated him more than anyone else in the world.

— Як я можу спати вночі, знаючи, що Ви або нав’язуєте мені свої сни, або нагло дивитесь мої?

— Ти думаєш, мені це приємно? Не звинувачуй мене, міс Гарпер. Ти сама вимагала зробити другу Клятву.

— Так! Хіба Ви можете бути винним у всіх тих учинках, що змусили мене піти на таке?

Відчуття провини замучило його. Він намагався врятувати світ від самознищення, і будь він проклятий, якщо стоятиме в спальні жінки, яка мало не зруйнувала його життя, і дозволить її доньці обізвати його мерзотником, навіть якщо це виявиться нестерпною правдою.

— Я не змушував тебе читати той звіт, — почав він. — І чаклувати теж не примушував. Якби ти була чесною, то просто зачинила б ту шухляду і пішла геть.

Очевидно, він влучив у саме яблучко. Вона розвернулася, сіла на батьківське ліжко і перевела погляд у вікно, аби тільки не дивитись йому в очі.

— Ви виконали моє прохання, — промовила вона. — Можете бути вільним. Дякую за доказ того, що в Еллікот-Міллз є бодай *один* чесний чаклун.

Пітер зняв заклинання і хутко вийшов із будинку. Але йому так хотілося, щоб той мерзотник Гаррет *хоч щось* начаклував.

Дорогою назад, там, у лісі, у нього було достатньо часу, щоб подумати про всі події, які міс Гарпер могла б побачити, якби йому і далі снилось минуле. Запуск Проєкту 96. Проведення випробувань на все більш ефективному і жахливому паливі. Недолуга підробка та вивезення оригіналу під покровом ночі. А що, як вона прослизне крізь якусь шпаринку, яку він не помітив, і знайде спосіб передати цю інформацію Гаррету?

Пітер задумався над кожним словом свого наказу, але не знаходив, до чого придертися. Залишалося жувати власні гіркі думки. Лише Богу відомо, що йому насниться під пильним, осудливим поглядом міс Гарпер. Його оголену підсвідомість побачить дівчина, яка ненавидить його сильніше за всіх.

Chapter 2. Linguistic representation of magic in Colleen Cowley's novel

Subversive and its interpretation in Ukrainian

2.1. Book overview

Subversive by Colleen Cowley is the first book in the *Clandestine Magic* trilogy, featuring urban fantasy with feminist themes, published by Slender Sky Books in 2020. From the very cover of the book, readers can predict the plot through the paratactic elliptical phrases “A wizard. An unwilling assistant. An explosive secret,” embodying the defining narrative elements of this work (Cowley, 2020).

The story unfolds in an alternative version of twenty-first-century America where the advancement of women's rights has stalled at the level of the early twentieth century. It is a period of “magiocracy” — male wizards hold government positions, have privileged access to magic, and influence politics. In this society, women are not allowed to perform magic, so no magical education is available to them. The main character is Beatrix Harper, a quick-witted and determined woman involved in politics, namely in the Women's League for the Prohibition of Magic, an association that strives for equality, where her sister, Lydia, is rapidly gaining popularity. With the appearance of Peter Blackwell in Ellicott Mills, however, her life is turned upside down. He takes her into his house as his assistant, and one day she finds a top-secret record and discovers her own magical abilities. Blackwell makes her sign a contract, called the Vow, which binds their souls together and guarantees absolute obedience to the terms. The young woman has no idea of the danger that awaits her and her sister, the truth about magic kept hidden by the authorities, the nature of the secret Project 96 that could destroy her hometown, and what will happen between her and Peter next.

The 326-page book begins with a dedication to a friend, Christina Morland, who assisted in writing the book, and her husband. Overall, the work has 34 chapters without subheadings, and at the end there is information about the prequel and sequel to the selected book, as well as a brief note “about the author”. The plot revolves around two main storylines: political games closely linked to magic, and the nascent romantic relationship between the main characters in the midst of all the turmoil. It is a third-person narrative, mostly concentrated on Beatrix, since almost everything is reflected through her thoughts, perceptions and consciousness in general, making it somewhat problematic for the reader to understand Peter Blackwell's genuine motives. It is worth noting that the author shifts between colloquial register (in dialogues between characters) and formal one (legal nuances, documentation language, political speeches), endowing the text with a bit contrasting charm. Furthermore, another characteristic feature is the use of emotional contagion to enhance the plot's dynamism — first, the protagonists experience certain powerful emotions or sensations, the reader anticipates what might happen, and then the events reveal themselves.

This book, permeated with themes of slow-burn trust/love and political revolution, also stands out for its use of a fictional language of Old English origin, descriptions of various magical activities and their specifics, setting the atmosphere of a fantasy world, captivating the reader from the very beginning, immersing them in an imaginary universe and allowing them to see on their own that sometimes magic is not just a game, but a potent tool for human manipulation which, if it ends up in the wrong hands, can become a weapon of mass destruction.

2.2. Colleen Cowley: author's background and the origins of *Subversive*

Almost every work of art grows out of a particular life experience — what a person has read, believed, questioned, feared or hoped for. The books by the American writer Colleen Cowley are no exception. They are the product of her imagination, her reflections on romance,

power, and inequality, as well as her fascination with alternative worlds where anything is possible.

To begin with, Colleen Cowley is the author's pseudonym. As mentioned on her website, "it is a family name of sorts, though" (Cowley, n. d.). Cowley has been passionate about fiction since childhood, and at the age of 9, she already came up with an idea for a fantasy/sci-fi story. It was her father who encouraged the little girl to bring her imagination to life. Over the years, she has been inspired by many fantasy books – Naomi Novik's *Spinning Silver*, Rowling's *Harry Potter*, Erin Morgenstern's *The Starless Sea*, Tolkien's *The Hobbit*, and others. What made the deepest impact on her, though, was Jane Austen with her intricate, dreamlike, feminist novels, especially *Northanger Abbey*, which served as a sort of "muse" for *Subversive* (Bagenstose, 2020).

Cowley spent eight years writing the novel, completing it in fragments during her spare time. The author herself notes that "it's been really frightening to watch the actual world become so much more dystopian" (Julie One Book More, 2020). Nevertheless, she sought to put on paper the story of a woman who always wanted to be able to do magic, and combining this with her fixation on unequal social roles, she wrote a novel about a magical society where male wizards are at the top, followed by common men and only then by women. It was important for Cowley not just to embody a romantic story, but to delve into something much deeper, more meaningful, and more intimate in order to draw the reader into the plot as much as possible. This is evidenced by the review of the writer and her friend Christina Morland, who claims that "This book is above genre. This book is about story. If you love the basic elements of storytelling (...), you're going to love *Subversive*" (Morland, 2020).

In the early stages of her career, the author had some doubts about whether she should approach publishers or be self-published. That said, she ultimately opted for independence. Cowley favours incorporating a variety of genres into a single work, a practice that might not appeal to publishers who track reader preferences. The author was not concerned about whether her novels would gain worldwide recognition. Instead, she prioritised the absence of pressure, deadlines and the ability to arrange her publications on her own terms, as well as her readers, being the most valuable critics of her books.

By now, the writer has already released several works: *Clandestine* (a prequel novella), the *Clandestine Magic* trilogy (*Subversive*, *Radical*, *Revolutionary*), standalone novels *Into the Bargain*, *The Opposite of Magic*, all of which are available for order on her own website and online bookstores. Cowley also runs social media accounts (Instagram, Facebook, X), and promotes her books to fans who enjoy such kind of fiction. Nonetheless, she admits, "I haven't been able to get my head out of this world for long enough to start thinking about other what-ifs," so there is a high probability that the new works will be released soon (Julie One Book More, 2020).

2.3. Text selection and its translational distinctiveness

This translation project is based on five chapters (Chapter Ten, Chapter Eleven, Chapter Thirteen, Chapter Fifteen, Chapter Sixteen) that illustrate both the peculiar elements of fantasy and the linguistic aspects. Notably, *Subversive* is a vivid example of contemporary fantasy, a genre of literature characterised by magical and supernatural elements that do not exist in real life, and more specifically, magical realism, whose characters perceive uncanny things (telepathy, telekinesis, levitation) as everyday routines (Kyskin, 2024, p. 25). Over the decades, the fantasy genre has evolved, branched out and transformed. Among the prominent representatives of fantasy literature are H. P. Lovecraft, A. H. Blackwood, J. R. R. Tolkien, C. S. Lewis, and M. L. Peake. According to Bovsunivska (2009, pp. 452-454), this genre is characterised by descriptions of a world order with illogical laws, where magical phenomena, sorcerers, witches and extraordinary artefacts strongly connected to nature (so called "pandeternenism") coexist together.

Fantasy reveals reality through allusions and reinterprets it in a completely innovative manner. This genre often functions as a form of allegorical language – fictional worlds and magical imagery enable authors to convey more than conventional realistic literature allows (Demchyk, 2016, p. 102). Considering the genre and linguistic features, selected parts of the novel *Subversive* were chosen for analysis of wizards' vocabulary due to their high thematic saturation, functional relevance and representativeness for the entire text corpus. Specifically, the chosen fragments demonstrate a sufficient concentration of magical terms related to the practices of wizardry, rituals, spells, artefacts and other elements of alternative magical reality, making it possible to conduct a systematic analysis of the semantic field of these units. Moreover, such lexicon does not play a decorative role – it is structurally integrated into the plot, embedded in the motivational logic of the characters, and reinforces the narrative. The stylistic features of already mentioned chapters are particularly noteworthy: the author employs register hybridisation, blending colloquial and legal registers with sacral-like vocabulary, creating a sense of “patchwork” reality where magic is not an exception, but a symbolic linguistic code for accessing an alternative way of understanding the world.

Additionally, the chosen chapters cover various communicative speech formats — from magical descriptions to character dialogues and elements of introspection, giving the reader an opportunity to observe how wizards' vocabulary functions in different contexts. From the translation perspective, magical expressions often involve hidden meanings that are difficult to convey literally. Sometimes there is a risk of turning everything into a fantasy template or, conversely, overloading the text with complex terminology, potentially distorting the atmosphere and making it seem artificial. That is why, the following analysis provides not only a more complete picture of the magical lexical field of the novel *Subversive*, but also insight into the creative decisions faced during translation.

2.4. Translation techniques to recreate wizards' vocabulary

In a fantasy text, magical vocabulary acts as the “linguistic fabric” of the world, helping the reader to feel part of something wonderful, strange and supernatural. Through unique names, spells, chants, and invented words, it creates a specific rhythm and style of storytelling that makes the fictional universe seem real and logical. The vocabulary of wizards not only designates specific objects or phenomena, but also plays an important role in portraying characters, showing their competence and setting the tone and flow of the text.

Magical and fictional vocabulary occupies a special place in the works of renowned English fantasy authors, as it shapes the unique linguistic systems of their worlds and defines the genre recognition of their works. For instance, George R. R. Martin's *A Song of Ice and Fire* is distinguished by its complex archaic language, numerous proper names and elements of constructed languages, which create a sense of historical depth and cultural complexity (Fabrizi, 2016, pp. 4-5). The magical vocabulary in J. K. Rowling's *Harry Potter* series combines Latinised spells, playful neologisms and stylistically marked names for magical creatures and objects, creating a light, accessible and richly meaningful linguistic system. J. R. R. Tolkien, on the other hand, is known for inventing fully-fledged fictional languages with their own phonetics, grammar and etymology, making vocabulary a central element of his world-building and giving his mythology unparalleled authenticity (Livingston, 2012). Similarly intriguing is Colleen Cowley's usage of such lexicon in her novel *Subversive*, integrating magical elements into an alternate universe. Her magical terminology combines everyday speech with sacred and political connotations, creating a tense intersection of faith, power, and the supernatural. To reproduce such vocabulary, careful selection of translation techniques is required to preserve its semantic richness, stylistic features, and artistic function in new linguistic and cultural contexts. Yablochnikova (2022, p. 154) claims that translators face several professional challenges while dealing with fantasy works: to reveal conceptual similarities and differences between linguistic

representations, to comprehend the specific features of national consciousness and to reflect how the writer processes their thoughts.

Having analysed the entire text of the novel, and especially the selected chapters for the translation project, a decision was made that a translation strategy would not be sufficient to convey the fictional atmosphere of the plot into Ukrainian. The ultimate goal was to maintain a balance between the author's style and the foreign nature of the work and to reproduce the main ideas in a manner understandable to Ukrainian readers without excessive "Ukrainisation". In line with Venuti's foreignization strategy, which involves preserving the linguistic and cultural elements common to the original text and giving the reader a feeling of foreignness, it was determined that in our case, its overuse could have the effect of artificiality, overloading the text with foreign forms and reducing its readability (Venuti, 1995, p. 20). The second option was localization, meaning that the text is reproduced in such a way that the reader is unable to identify whether it is an independent work or a translation (Pym, 2004). Nevertheless, a too localized text poses the risk of losing the otherworldly atmosphere, a defining feature of the fantasy genre. Taking into account all the advantages and disadvantages of these strategies, it was agreed to follow the strategy of transcreation instead, as it enables the creative and adequate rendition of ideas and concepts. According to Gaballo (2012, pp. 95-113), transcreation represents an interlingual interpretation of the source text, considering the target audience specificities. The translator, in turn, is required to produce new linguistic and cultural images that would compensate for their absence or inadequacy in the cultural environment of the target language.

While strategies cover the overall approach to the entire text, translation techniques work at the level of words, phrases or structures. Following Molina and Hurtado's classification (Molina, Hurtado, 2002, pp. 510-511), the following techniques were the most frequently applied during translation:

- 1) Adaptation;
- 2) Amplification;
- 3) Borrowing (pure borrowing);
- 4) Calque;
- 5) Description;
- 6) Established equivalent;
- 7) Generalization;
- 8) Literal translation;
- 9) Modulation;
- 10) Particularization;
- 11) Reduction;
- 12) Transposition.

Archaic Old English and magical vocabulary in *Subversive* serve primarily stylistic and artistic functions. Such linguistic elements do not simply denote magical actions or concepts, but also create a sense of historical depth, giving the impression of an ancient tradition, a hidden knowledge system and centuries-old magical practices that seem to exist beyond the boundaries of modern language. As in some fantasy classics, where, for instance, constructed or archaic language layers help shape the world (like Tolkien's Elvish language or Rowling's Latinised magical terminology), Cowley also utilises a similar linguistic approach as a medium for immersion: unfamiliar words enhance the atmosphere of mystery, making the magic more tangible and convincing. In contrast to Tolkien's works, where artificial languages are rendered in accordance with Ukrainian translation traditions, we decided to leave Old English unchanged in our translation, using the technique of pure borrowing, when a word or phrase is transferred to another language unaltered (Molina, Hurtado, 2002, p. 510). This approach to conveying magical vocabulary is motivated by a strong intention not to distort its stylistic and cultural function, as it acts as a marker of archaic and magical context. Therefore, its direct incorporation into the translation allows us to preserve the authenticity of the author's idea without superfluous

layering of stylistic elements. Nevertheless, for the sake of clarity, translator's footnotes were added, containing the approximate meaning of certain words or expressions as additional information to facilitate readers' understanding.

(1-s) "*Āhebban!*" She squeezed her eyes shut, unable to keep her mind so clear it didn't longingly picture the directory obliging her. "*Āhebban! Āhebban! ĀHEBBAN!*" (Cowley, 2020, p. 77)

(1-t) — «*Āhebban!*», — Беатрікс міцно заплющила очі, щосили стараючись не думати про те, як довідник підкоряється її наказу. — «*Āhebban! Āhebban! ĀHEBBAN!*» (Коулі/Козир, 2025, р. 9)

(2-s) "*Īc gehāte*. 'I vow. '" (Cowley, 2020, p. 82)

(2-t) — «*Īc gehāte*». Тобто «я клянусь» (Коулі/Козир, 2025, р. 14).

(3-s) "*Lang rēad lēoht*," the wizard murmured (Cowley, 2020, p. 103).

(3-t) — «*Lang rēad lēoht*», — прошепотів чаклун (Коулі/Козир, 2025, р. 21).

(4-s) Finally she found it—*fordēst*, blast those tricky long vowels—under the second-person present indicative of *fordōn* (Cowley, 2020, p. 119).

(4-t) Зрештою знайшла — «*fordēst*» (будьте прокляті, хитрі довгі голосні) у другій особі однини теперішнього часу дієслова «*fordōn*» (Коулі/Козир, 2025, р. 28).

(5-s) "*Heoloð*," he murmured, and faded into nothing (Cowley, 2020, p. 124).

(5-t) — «*Heoloð*», — пробурмотів він і розчинився в повітрі (Коулі/Козир, 2025, р. 34).

In the process of translating a fictional text, the challenge of cultural adaptation inevitably arises, as English and Ukrainian literary traditions are based on different historical perceptions, symbolic systems, and stylistic norms. Consequently, translators must not only convey the story's main idea, but also adjust it to the cultural expectations of the audience, harmonising foreign imagery and linguistic elements with the traditions of the target language. Taking fantasy into account, it is important to reproduce the otherworld realism represented by a whole complex of imaginary attributes created by the author's imagination (Shaposhnyk, 2018, pp. 568-569). The wizards' vocabulary also belongs to them, and its rendering required the translation technique of adaptation, namely replacing a cultural element with one that is more familiar to the target audience (Kozachuk, 2023, p. 133). Descriptions of magical practices, units of measurement, words with specific cultural and historical connotations, expressions related to potions and magical ingredients, etc. were covered:

(6-s) *Ninety-eight percent of the subjects in the secret examinations were able to levitate a five-pound weight at least a foot off the ground* (Cowley, 2020, p. 75).

(6-t) Дев'яносто вісім відсотків осіб, які проходили таємні іспити, зуміли **підняти вагу приблизно у два з половиною кілограми мінімум на тридцять сантиметрів над землею** (Коулі/Козир, 2025, р. 6).

(7-s) And most significantly, allowing females to work as *omnimancers* would take jobs from men when we can least afford it (Cowley, 2020, p. 75).

(7-t) Та найголовніше – якщо дозволити жінкам працювати **верховними магами**, ми позбавимо чоловіків роботи саме тоді, коли нам це вкрай не на користь (Коулі/Козир, 2025, р. 6).

(8-s) *Spells, tracing the casting of: “The idea of connecting a spell to its caster has captured the imagination of **magicians** through the decades.”* (Cowley, 2020, p. 76)

(8-t) Заклинання та їх відстеження: «Впродовж десятиліть тема зв'язку між заклинанням та чаклуном не давала спокою **магієзнавцям**» (Коулі/Козир, 2025, р. 7).

(9-s) *Zip went the magic down her arm* (Cowley, 2020, p. 83).

(9-t) Магія промайнула по її руці, **ніби змійка на кофтині** (Коулі/Козир, 2025, р. 15).

(10-s) *Then she carefully put the report back into the drawer with the end sticking out as before and dashed to the **brewing room** to find the Starter Spells textbook* (Cowley, 2020, p. 75).

(10-t) А потім вона обережно поклала звіт назад у шухляду, лишивши краєчок паперів стирчати, мов так і було, і шмигнула до **кімнати зілляваріння** у пошуках підручника «Заклинання для початківців» (Коулі/Козир, 2025, рр. 6-7).

The translation technique of calque, i.e. the literal translation of words or expressions (lexical or structural), also served as a means of reproducing the magical vocabulary (Molina, Hurtado, 2002, p. 510). It allowed reflecting the internal logic of fictional concepts and preserving the structural features of words. Many terms in fantasy works are usually semantically transparent to native speakers of the original language, since they are built from understandable elements. Nevertheless, it was necessary to convey such word forms to Ukrainian readers without losing their imagery and symbolism, as well as avoiding stylistic ambiguity. In addition, calque required caution, since the literal translation of such elements is not always appropriate and does not guarantee sound naturalness, so it became essential to consider both the phonetic and semantic norms of both the Ukrainian and English languages.

(11-s) *And all manner of **booby-trap enchantments**, too* (Cowley, 2020, p. 101).

(11-t) Як і на всіляких **чарах-настках** (Коулі/Козир, 2025, р. 19).

(12-s) *But at least any spell cast since the break-in would be fresh enough for an **incantometer** to pick up* (Cowley, 2020, p. 101).

(12-t) А втім, будь-яке заклинання, використане після проникнення в будинок, було б досить свіжим, щоб його зміг вловити **чарометр** (Коулі/Козир, 2025, р. 19).

(13-s) (...) “I wonder how Lydia Harper’s standing in the **Women’s League for the Prohibition of Magic** will fare after her sister is arrested for attempting—unsuccessfully, of course—to cast spells.” (Cowley, 2020, p. 80)

(13-t) — Цікаво, що станеться з репутацією Лідії Гарпер у **Лізі жінок за заборону магії** після того, як її сестру заарештують за спробу — звісно ж, невдалу — накласти заклинання (Коулі/Козир, 2025, р. 11).

(14-s) *Securely on the other side but hardly safe, he padded down the stairs and felt his way half-blindly in the much deeper darkness of the cellar until he came up against his **false wall** (...)* (Cowley, 2020, p. 103).

(14-t) *Отинившись у відносній безпеці, Пітер спустився сходами і навпомацки пробирався в ще темнішому мороку підвалу, аж поки не натрапив на **фальш-стіну** (...)* (Коулі/Козир, 2025, p. 22).

(15-s) *Over the weekend, he'd transformed it into an approximation of an **experimental-spells lab*** (Cowley, 2020, p. 116).

(15-t) *За вихідні він облаштував тут щось на зразок **лабораторії експериментальних заклинань*** (Коулі/Козир, 2025, p. 24).

In the *Subversive* world, where the magical system combines both modern and archaic elements, it is particularly important to find a lexical balance between the new and the familiar to the reader. Translators do not always have to create a corresponding term in the target text; moreover, they have to be able to distinguish neologisms from existing words and expressions. In such cases, established equivalents are of great help, namely words and phrases defined in dictionaries or already recognized as widely used ones in the target language (Molina, Hurtado, 2002, p. 510). According to Catford (1965, p. 21), the term “equivalent” itself is a subject of discussion, since finding corresponding words and expressions in the target language is both key and difficult task for a translator. Nevertheless, the use of established equivalents enabled integration of the wizards’ vocabulary into the already formed Ukrainian-language fantasy, as many basic concepts (e.g., spells, magical actions, names of artefacts, sorcerous components, ritual objects, etc.) have equivalents in the Ukrainian translation tradition. As a result, the target audience can understand the text more easily, and the translator can avoid creating unnecessary neologisms and stylistic redundancy. Nonetheless, in the process of translation, much attention was paid to context and stylistic nuances to ensure that the chosen term accurately reflects its primary function within a specific text fragment.

(16-s) *She would try **levitation**. Again. And this time, she'd make it work* (Cowley, 2020, p. 75).

(16-t) ***Левітація**. Знову. Але тепер їй це під силу* (Коулі/Козир, 2025, p. 7).

(17-s) *Blackwell, hot on her heels, caught up with her in the brewing room as she grabbed the bottle of **aconite*** (Cowley, 2020, p. 81).

(17-t) *Блеквелл наздогнав її в кімнаті зілляваріння, коли та схопила пляшку **аконіту*** (Коулі/Козир, 2025, p. 12).

(18-s) *Both sides of the basin were inscribed with **runes*** (Cowley, 2020, p. 104).

(18-t) *По обидва боки чаші були викарбувані **руни*** (Коулі/Козир, 2025, pp. 22-23).

(19-s) *(...) Please, God—let this new spell require **demarcation*** (Cowley, 2020, p. 102).

(19-t) *(...) «Господи, благаю, зроби так, щоб це нове заклинання вимагало **демаркації**»* (Коулі/Козир, 2025, p. 21).

(20-s) *The tell-tale sound of **teleportation**, like a cork pulled from a wine bottle, meant he was likely gone and not just invisible* (Cowley, 2020, p. 104).

(20-t) Виразний звук **телепортації**, немов корок, витягнутий із пляшки вина, вказував скоріше на зникнення, ніж просто на невидимість (Коулі/Козир, 2025, р. 23).

(21-s) The **wizard** dipped fingers into a pocket and came out with four **onyx stones** (Cowley, 2020, p. 102).

(21-t) **Чаклун** занурив руку в кишеню і витягнув чотири **оніксові камені** (Коулі/Козир, 2025, р. 21).

(22-s) On some of the completed ones, meanwhile, he'd added notations to indicate they weren't really done: "Next **batch** Oct. 5." (Cowley, 2020, pp. 117-118)

(22-t) До деяких із вже завершених він залишив примітки, а отже, не такі вони вже й готові: «Наступна **порція** — 5 жовтня» (Коулі/Козир, 2025, р. 27).

(23-s) (...) when his **locket** burned hot for the third time since he'd arrived in Ellicott Mills (Cowley, 2020, p. 77).

(23-t) Його **медальйон** вже втретє обпалив його пекучим теплом з того часу, як він приїхав до Еллікот-Мілз (Коулі/Козир, 2025, р. 9).

As the fantasy genre is characterised by escapism (defined by the Collins Dictionary (n.d.) as "an inclination to or habit of retreating from unpleasant or unacceptable reality, as through diversion or fantasy") — a kind of runaway from social norms and real-life problems — we can safely assume that there is a broader array of creative opportunities for translators as well. Literal translation of the specific vocabulary of our selected fantasy novel could eliminate its charm, symbolism and metaphoricity. Therefore, the translation technique of modulation is a device for conveying the artistic function of such vocabulary, involving some coherent shifts (Molina, Hurtado, 2002, p. 510). In our case, this technique enabled the rearrangement of certain phrases in order to preserve the novel's style, transform its emotional register and depict plot details more accurately without serious lexical distortions.

(24-s) The real test was whether this pairing would do any better than beorgan, **the gold standard for defense—the spell he'd used on the room itself** (Cowley, 2020, p. 116).

(24-t) Справжнє випробування полягало в тому, чи буде це поєднання дієвішим за «beorgan», **який вважається еталоном безпеки. Саме ним він захищав цілу кімнату** (Коулі/Козир, 2025, р. 25).

(25-s) Possibly, but then **you'd have the remnants of magic around you constantly** (Cowley, 2020, p. 122).

(25-t) Можна, та потім **довкола тебе постійно висітимуть залишки магії** (Коулі/Козир, 2025, р. 32).

(26-s) The **leaf's ashes formed the face of a wizard** with high cheekbones, a mischievous smile and a slightly aquiline nose (Cowley, 2020, p. 101).

(26-t) Із **попелу листка вимальовалося злегка горбоносе обличчя чаклуна з високими вилицями і лукавою посмішкою** (Коулі/Козир, 2025, р. 19).

(27-s) *Had he transported himself to her house? **There'd been no popping sound** (Cowley, 2020, p. 124).*

(27-t) *Невже він телепортувався до неї додому? А як же характерний ляск? (Коулі/Козир, 2025, р. 34)*

(28-s) *As he cast the incantation over each concoction that would show whether it had been made properly, she told herself she didn't care about the results (Cowley, 2020, p. 120).*

(28-t) *І поки він читав замовляння над кожним настоем, щоб переконатися у правильності їх приготування, дівчина запевняла себе, що їй байдуже на результат (Коулі/Козир, 2025, р. 30).*

Additionally, during translation, a decision was made to apply the technique of amplification, or adding information to the translation for the purpose of explication (Kozachuk, 2023, p. 133). In general, the English language lexicon is more compressed than Ukrainian; for instance, a single word can hold the meaning of a phrase or an entire sentence, making it quite challenging (or usually impossible) for the translator to find an equivalent in Ukrainian. Since the focus of this paper is on wizards' vocabulary, this technique facilitated the reproduction of magical procedures in a semantically full manner. As Masanovets (2021, p. 162) claims, adding information allows the target language reader to experience similar feelings to those of the source language reader. To this extent, amplification does not distort the text but rather preserves its multi-layered nature. As a result, we expanded certain expressions with additional words, clarifications and more detailed descriptions to render magical concepts in full. Overall, our approach did not alter the style but rather enhanced understanding of the internal logic of the wizardry, resulting in a translation that more accurately reflects the author's vision.

(29-s) *It explained in dry prose that none of the seventh-grade girls who showed up for the **magic entrance exams**—girls being allowed to participate in those days— could successfully cast a spell (Cowley, 2020, p. 75).*

(29-t) *Зазначалося, що жодній із семикласниць, які явились на **вступні іспити з основ магії** (тоді дівчат ще допускали до них) не вдалося успішно накласти заклинання (Коулі/Козир, 2025, р. 6).*

(30-s) *Steel-hard magic stood between him and the fruit (Cowley, 2020, p. 116).*

(30-t) *Між ним і фруктом утворився **непробивний магічний бар'єр** (Коулі/Козир, 2025, р. 25).*

(31-s) *She sliced, mashed and mixed with fevered concentration, cast spells of acceptable if not impressive strength that left her feeling winded, and **decanted the results** (Cowley, 2020, p. 118).*

(31-t) *Ніби в лихоманці, вона кришила, розтирала і змішувала, вимовляла відповідні заклинання, нехай і не надто сильні, та все одно виснажливі, і **розливала все по ємностях** (Коулі/Козир, 2025, р. 27).*

(32-s) *It is a federal offense for persons not selected for **wizardry training** to attempt to spellcast (...)(Cowley, 2020, p. 76).*

(32-t) *Особи, не допущені до **проходження спеціальної підготовки чарівників**, не мають права здійснювати чаклунство (Коулі/Козир, 2025, р. 7).*

Conclusions

In the context of today's globalised culture, the translator acts as a bridge between different linguistic and cultural realms. By providing access to other systems of values, artistic traditions and mentalities, they not only transfer texts from one language to another, but also interpret the cultural implications concealed behind the words. This is especially noticeable in the field of literature, where depth of understanding depends on the ability to decipher hidden meanings, recreate stylistic nuances and symbolic layers. Thus, the translator becomes not just a transmitter, but a full-fledged co-creator, who determines how a foreign work will be perceived by a new audience.

Five selected chapters (Chapter Ten, Chapter Eleven, Chapter Thirteen, Chapter Fifteen, Chapter Sixteen) of the first book *Subversive* (the *Clandestine Magic* trilogy) by Colleen Cowley, an American romantic fantasy author, became a cornerstone of our translation project, showcasing both the linguistic challenges of recreating wizards' vocabulary and the distinctive features of the fantasy genre. The novel is 326 pages long in that it consists of 34 chapters with no subheadings. It concludes with a note about the prequel and sequel, along with a short information about the author. The novel is written in the third person, focusing on Beatrix Harper and Peter Blackwell, the main characters in an alternative version of modern-day America, ruled by a "magocracy": only men have the right to practice magic, whereas women are strictly forbidden from learning or using it.

After analysing the genre characteristics of fantasy, paying particular attention to the use of wizards' vocabulary, and how the book was written, we figured out that such lexicon serves as a catalyst for the reader to understand how sorcery functions in a fictional world, what laws regulate it and what values it embodies. During the translation, we selected some specific words and expressions, being an integral part of magical realism. These included proper names, a language of Old English origin for spells and their general names, magical artefacts, practices of wizardry, and more (Appendix A). Dealing with wizards' vocabulary required not only linguistic accuracy, but also awareness of stylistic nuances and cultural connotations. The choice of appropriate translation strategy (transcreation) and a number of translation techniques was an important step in its reproduction. As the pie chart in Appendix B demonstrates, pure borrowing (27 cases or 25%), calque (17 cases or 16%), established equivalent (14 cases or 13%) and adaptation (9 cases or 8%) were the most commonly applied translation techniques for this lexicon.

Fantasy remains one of the most popular genres in contemporary literature, since it not only expands the boundaries of the imaginary world, but also opens up unlimited potential for exploring social, cultural, and psychological processes through the lens of the supernatural. Therefore, the translation of fantasy works is of special importance: the translator is in charge of preserving the unique style, conceptual unity and evocative atmosphere of the original text.

In sum, the study of wizards' vocabulary, including that of Cowley, is essential because it shapes the story's universe, defines the characteristics of its magical system, creates an immersive experience for the reader. Magical terms are often polysemous, culturally marked or purely authorial formations, causing difficulties in their reproduction in another language. The translator should not only provide accurate equivalents, but also take into account the style, genre expectations and logic of the fictional world. This multifaceted nature makes the study of fantasy translation both relevant and extremely valuable for understanding the mechanisms of intercultural communication.

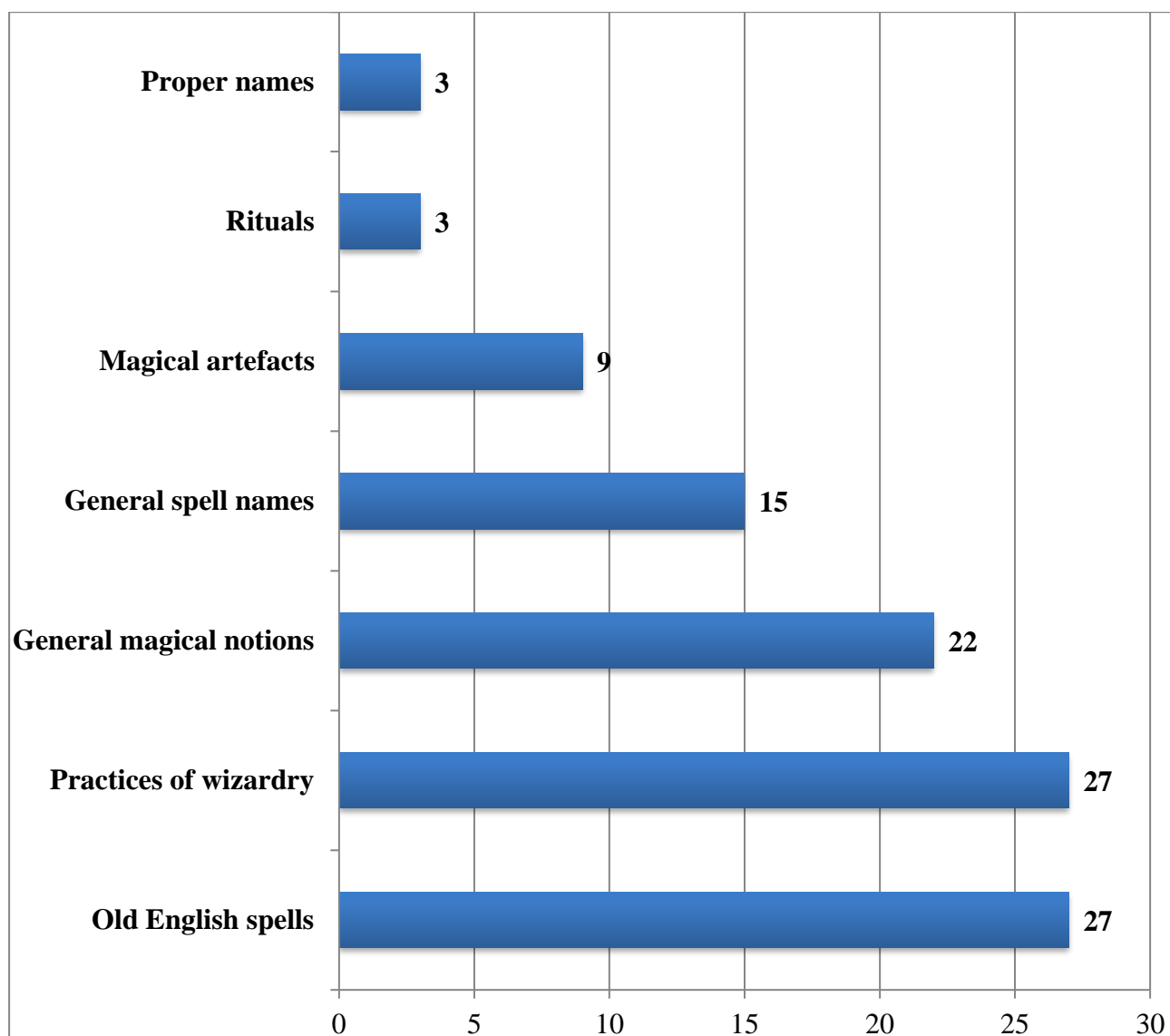
List of References

1. Бовсунівська, Т. (2009). *Теорія літературних жанрів. Жанрова парадигма сучасного зарубіжного роману*. Видавничополіграфічний центр "Київський університет", 519. Доступ 30 жовтня 2025, https://shron1.chtyvo.org.ua/Bovsunivska_Tetiana/Teoriia_literaturnykh_zhanriv.pdf.
2. Демчик, М. (2016). Своєрідність жанру фентезі у романах Марини та Сергія Дяченків «Ритуал» і Анджея Сапковського «Відьмак». *Науковий вісник Ужгородського університету*, 2(36). 102–106. DOI: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvuufilol_2016_2_19.
3. Кискін, О. (2024). Характерні жанрові риси фентезі в «Поттеріані» Джоан К. Роулінг. *Філологічні діалоги*, (10), 21–30. DOI: [https://doi.org/DOI10.31909/26637103.2023-\(10\)-3](https://doi.org/DOI10.31909/26637103.2023-(10)-3).
4. Козачук А. (2023). Перекладацькі трансформації та прийоми: термінологічні виклики у перекладознавстві. *Збірник наукових праць «Нова філологія»*, 89, 129–136. DOI: <https://doi.org/10.26661/2414-1135-2023-89-18>.
5. Колодій, О. Ю. (2020). Лексико-семантичні особливості роману Дж. Мартіна «Гра престолів» та їх переклад українською мовою. *Молодий вчений*. Серія «Філологічні науки», 11(87), 450–452. DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2020-11-87-96>.
6. Криницька, Н., Донець, П. (2024). Від Урсули Ле Гуїн до магії кіберпростору. Теоретичні аспекти дослідження. *Магія у літературі фентезі: дефініції, маніфестації, функції*, 249–279.
7. Шапошник, О. М. (2018). Лексико-стилістичні засоби вербалізації вторинних світів фентезі: перекладознавчий аспект. *Наукові записки ЦДПУ імені В. Винниченка: зб. наук. праць. Серія «Філологічні науки»*, (164), 568–573. Доступ 26 жовтня 2025, https://www.researchgate.net/publication/341118982_Leksiko-stilisticni_zasobi_verbalizacii_vtorinnih_svitiv_fentezi_perekladoznavcij_aspekt.
8. Bagenstose, D. E. (2020, September 25). *Author Interview: Colleen Cowley*. My Heart is Booked Blog. Retrieved November 5, 2025 from <https://www.myheartisbooked.com/author-interview-colleen-cowley/>.
9. Birsanu, R. (2020). Applying Descriptivist Norms to Fantasy Translation. *European Scientific Journal ESJ*, 16(29), 1-13. DOI: <https://doi.org/10.19044/esj.2020.v16n29p1>.
10. Catford, J. C. (1965). *A Linguistic Theory of Translation*. London: Oxford University Press. 103p. Retrieved October 28, 2025 from <http://182.160.97.198:8080/xmlui/bitstream/handle/123456789/617/A%20Linguistic%20Theory%20of%20Translation%20by%20J.%20G.%20Catford.pdf?sequence=1>.
11. Collins Dictionary. (n.d.). Escapism. In *Collins Dictionary*. Retrieved November 10, 2025, from <https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/escapism>.
12. Cowley, C. (2020). *Subversive*. Slender Sky Books. 326p.
13. Cowley, C. (n. d.). *About the author - Colleen Cowley*. Colleen Cowley. Retrieved November 5, 2025 from <https://colleencowley.com/about/about-the-author/>.
14. Fabrizi, M. A. (2016). *Fantasy Literature: Challenging Genres*. SensePublishers. 233p.
15. Gaballo V. *Exploring the boundaries of transcreation in specialized translation*. ESP Across Cultures. 2012. No 9, 95–113.
16. Julie One Book More. (2020, October 24). *Author Spotlight: My Interview with Colleen Cowley - One Book More*. One Book More. Retrieved November 5, 2025 from <https://onebookmore.com/2020/10/24/author-spotlight-my-interview-with-colleen-cowley/>.
17. Lein, A. (2017). Tolkien's invented languages and their speakers. *Journal of Tolkien Research*, 4(1), 1–18.
18. Livingston, M. (2012). The myths of the author: Tolkien and the medieval origins of the word hobbit. *Mythlore*, 30(3/4), 129-146.

19. Masanovets V. Yu. (2021). Translation techniques within foreignization strategy for rendering lexical units of different thematic groups in American university discourse. *Закарпатські філологічні студії*, 15, 158-163. DOI: <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2021.15.29>
20. Molina, L. and Hurtado, A. (2002). Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. *Meta. Translators' Journal*, 47(4), 498-512. DOI: [10.7202/008033ar](https://doi.org/10.7202/008033ar)
21. Morland, C. (2020, September 27). Review: *Subversive* by Colleen Cowley. christina morland. Retrieved November 5, 2025 from <https://christinamorland.wordpress.com/2020/09/27/review-subversive-by-colleen-cowley/>
22. Pym, A. (2004). *The Moving Text: Localization, Translation, and Distribution*. John Benjamins Publishing. 220p.
23. Venuti, L. (1995). *The Translator's Invisibility: A History of Translation*. Routledge. 353p.
24. Yablochnikova, V. O. (2022). Peculiarities of Fantasy Translation on J.K. Rowling's Series about Harry Potter. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Філологія»*, 2(53), 153–156. DOI: <https://doi.org/10.32841/2409-1154.2022.53-2.35>.

Appendices

Appendix A. Prevalence of magical lexicon in *Subversive*

Appendix B. Translation techniques to render wizards' vocabulary in

Subversive

